

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวภัทราวรรณ สุไทย

๒๗ ส.ค. ๒๕๔๖

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

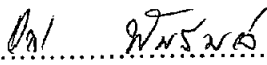
พฤษภาคม ๒๕๔๖

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๙ ๒๒๖๙๓๖

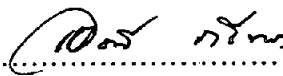
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

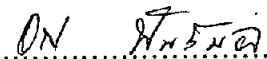
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ เวรณี กรีทอง)

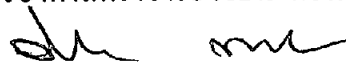
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เวรณี กรีทอง)

..... กรรมการ

(อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร นิตรสกุล)

วันที่ 9 เดือน ๘-๑ พ.ศ. 2546

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวธณี กรีทอง และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ด้วย ความเมตตา ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนเป็นอย่างดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณบัวแก้ว บุญเพ็งและสมาชิกกลุ่มเลสซ่าทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีเสมอมา
คุณค่าและประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ขอมอบแต่บิดา มารดา บุรพคณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนและปลูกฝังคุณธรรมความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทวิทยาการความรู้ให้กับผู้วิจัยตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

ภัทราวรรณ สุไทย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	8
ความหมายของพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	8
ลักษณะของพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	9
ประวัติของพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	11
ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	11
แนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางเพศที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ.....	25
ความหมายของทัศนคติ.....	25
สาเหตุของการเกิดทัศนคติ.....	26
องค์ประกอบของทัศนคติ.....	27
ลักษณะทั่วไปของทัศนคติ.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ.....	28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว.....	28
ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2. (ต่อ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน.....	34
ความหมายและลักษณะของสัมพันธภาพ.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน	37
กลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา.....	38
3. วิธีการดำเนินการวิจัย	
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
วิธีสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	49
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า.....	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	57
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	58
วิธีการดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	59
ข้อเสนอแนะ.....	63
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	70
ภาคผนวก ก.....	72
ภาคผนวก ข.....	80
ประวัติย่อ.....	84

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่กล่าวขวัญกันอย่างแพร่หลายทั้งจากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และที่ปรากฏเห็นกันอย่างเปิดเผย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเมืองใหญ่ ๆ แต่อย่างไรก็ตามพฤติกรรมเช่นนี้มีชื่อเสียงจะเริ่มมีขึ้น พฤติกรรมรักร่วมเพศของมนุษย์ย่อมเกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัยเพียงแต่ไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนพอที่จะนำมาแสดงให้ปรากฏเท่านั้น แต่ก็ยังมีวรรณกรรมที่สามารถนำมาเป็นหลักฐานอ้างอิงได้บ้าง คือ เรื่องเพลงยาวหม่อมเป็ดสวรรค์ ผู้แต่งคือคุณสุวรรณ แต่งไว้เมื่อประมาณ พ.ศ.2384 ซึ่งเป็นเรื่องราวของละครแสดงความรักระหว่างหญิงกับหญิง จากอดีตก้าวมาสู่พฤติกรรมรักร่วมเพศในปัจจุบัน แม้จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีมานานกว่า 100 ปี แต่ไม่ค่อยมีใครเขียนถึง ในวงวิชาการเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้นักสักเท่าไร ที่มีศึกษาอยู่ก็เป็นแนวทางจิตวิเคราะห์ ผู้ทำการศึกษาได้แก่ จิตแพทย์ การมองปัญหาจึงมองในแง่ของการเป็น โรคต้องการการรักษาและตัดสินใจให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต และเป็นปัญหาต่อสังคม (ชลธิชา ศาสลิกุปต์.2532 : 1 – 2)

การแยกเพศเป็นหญิงเป็นชายนั้นถูกกำหนดมาตั้งแต่แรกเกิด แต่ว่าการสำนึกว่าตนมีเพศตรงตามร่างกายมิได้ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์หรือกับสรีระที่ร่างกายปรากฏเท่านั้น ตามความเป็นจริงแล้วสิ่งแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดูมีอิทธิพลสูงต่อการสำนึกทางเพศ (วันเพ็ญ บุญประกอบ.2527 : 17)

ความเป็นเพศชายหญิงนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย 7 อย่างด้วยกัน ได้แก่ ลักษณะของโครโมโซม ชนิดต่อมเพศ ลักษณะของเครื่องเพศภายใน ลักษณะที่มองเห็นของอวัยวะเพศภายนอก สภาพของฮอร์โมน การกำหนดเพศ และการอบรมเลี้ยงดู สำหรับในทางปฏิบัติพบว่า การอบรมเลี้ยงดูนั้นมีความสำคัญมากที่สุด (สุพัศร์ พูลเกษ.2521 : 23)

จากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยทางเว็บไซต์สนุกคอทคอม (www.sanook.com) ในหัวข้อเกย์และเลสเบียน ปี 2544 พบว่าผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงได้มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องต่าง ๆ และเริ่มเปิดเผยตัวเองมากขึ้น โดยทำเป็นในรูปแบบของการจัดทำเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อติดต่อสื่อสารกันระหว่างสมาชิก ได้แก่ กลุ่มเลสล่า กลุ่มอัญจารี กลุ่มทอมคี่คอทคอม เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษากลุ่มเลสล่าเนื่องจากสมาชิกของกลุ่มเลสล่าจะมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันอย่างสม่ำเสมอทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้ง่ายกว่ากลุ่มสมาชิกอื่น ๆ และสมาชิกกลุ่มเลสล่าก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นอกจากนี้ได้มีการตอบแบบสอบถามปลายเปิดเพศหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 17-38 ปี จำนวน 40 คน โดยมีข้อคำถาม 2 ข้อดังนี้ ข้อคำถามที่ 1 ถามว่า “เหตุผลที่มีพฤติกรรมเช่นนี้เพราะอะไร” พบว่า เกิดจากความเข้าใจ

และการดูแลเอาใจใส่ได้คือ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 เกิดจากธรรมชาติโดยไม่รู้สาเหตุ 8 คนคิดเป็นร้อยละ 20 เกิดจากการอยากรู้อยากลอง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25 เกิดจากสิ่งแวดล้อมด้านครอบครัว 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 เกิดจากการมีทัศนคติไม่ดีกับเพศตรงข้าม 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 เกิดจากความคิดที่ว่าไม่เสียหายอะไร 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 เกิดจากการประชดชีวิตเพราะอกหัก 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ข้อคำถามที่ 2 ถามว่า “ท่านรู้สึกอย่างไรต่อการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ” พบว่ารู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกอะไร เป็นเรื่องธรรมดา 23 คนคิดเป็นร้อยละ 57.5 รู้สึกดีมีความสุข 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10 รู้สึกดีเพราะไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร 4 คนคิดเป็นร้อยละ 10 รู้สึกสงสารผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 3 คนคิดเป็นร้อยละ 7.5 รู้สึกว่าไม่เหมาะสม 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 รู้สึกว่าไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม 2 คนคิดเป็นร้อยละ 5 รู้สึกว่าควรให้ความสำคัญกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแบบผิดปกติ 1 คนคิดเป็นร้อยละ 2.5

จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ เกิดจากความเข้าใจดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน เกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ การอยากรู้อยากลอง การอบรมเลี้ยงดู การมีทัศนคติที่ไม่ดีกับเพศตรงข้าม การมีความคิดที่ว่าไม่เสียหาย การประชดชีวิต ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ นอกจากนี้จากการสำรวจ พบว่าร้อยละ 57.5 ของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรู้สึกเฉย ๆ เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ในความจริงสังคมยังมองว่าเป็นเรื่องผิดปกติและเป็นเรื่องที่น่าอายโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคคลนั้นเป็นบุคคลภายในครอบครัว ซึ่งจะ ส่งผลทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่สามารถปรับตัวอยู่ได้ในสังคมอย่างปกติ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อค้นหาตัวแปรที่ที่สำคัญในการทำนายว่าปัจจัยใดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับบุคคลทั่วไป เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจและยอมรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 500 คน ปี 2546 ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 100 คน ซึ่งมีความเชื่อมั่นร้อยละ 90 (Yamane. 1967 : 866) ในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 อายุ

1.1.2 ระดับการศึกษา

1.1.3 อาชีพ

1.1.4 ทศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง การแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ได้แก่ ผู้หญิงที่แสดงตนในลักษณะของเพศชาย เช่น การแต่งกายที่มีลักษณะคล้ายผู้ชาย ลักษณะท่าทางที่ห้าวหาญ แสดงบทบาทถึงความเป็นชาย ที่เรียกกันว่า “ทอมบอย” หรือการแสดงถึงความพึงพอใจต่อเพศหญิงด้วยกัน ได้แก่ การมีความรักต่อกัน และการมีเพศสัมพันธ์กัน สำหรับการแสดงตนในลักษณะของเพศหญิงแต่มีความพึงพอใจต่อเพศหญิงด้วยกันเรียกว่า “ดี้”

2. สมาชิกกลุ่มเลสล่า หมายถึง กลุ่มหญิงรักหญิงที่จัดตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี 2543 เพื่อให้สมาชิกได้รู้จักและมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน มีการให้ความช่วยเหลือและคำปรึกษาในกรณีที่มีปัญหาทางด้านการปรับตัวในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางในการให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ของสมาชิกภายใต้ชื่อกลุ่มว่าเลสล่า (Lesla) มีที่อยู่ทางเว็บไซต์ คือ เลสล่าดอทคอม (www.lesla.com)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม

3.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

3.1.1 อายุ หมายถึง อายุที่เกิดตามปีปฏิทินสากล

3.1.4 ระดับการศึกษา ได้แก่

3.1.3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

3.1.3.2 ระดับปริญญาตรี

3.1.3.3 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี

3.1.4 อาชีพ ได้แก่

3.1.3.1 ข้าราชการ หมายถึง อาชีพที่มีรัฐบาลเป็นผู้จ่ายค่าตอบแทน

3.1.3.2 พนักงานบริษัทเอกชน หมายถึง อาชีพที่มีหน่วยงานนั้น ๆ เป็นผู้จ่าย

ค่าตอบแทน

3.1.3.3 อาชีพอื่น ๆ ดังนี้ อาชีพนักศึกษา อาชีพลูกจ้าง ไม่ได้ประกอบอาชีพ

และกิจการส่วนตัว

3.1.4 ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง ความคิด ความรู้สึกหรือแนวโน้มที่แสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

3.1.4.1 ด้านความคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้แก่ การคิดว่าผู้ชายมักทำให้ผู้หญิงผิดหวังและเสียใจเสมอ คิดว่าเป็นเรื่องปกติเพราะไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนหรือไม่เกิดความเสียหาย

3.1.4.2 ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้แก่ ความรู้สึกอบอุ่น มีความสุข สบายใจ รู้สึกสับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง รู้สึกว่าสังคมไม่ยอมรับหรือมีความกังวลกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.1.4.3 ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ได้แก่ ชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงมาตั้งแต่เด็ก มีอาการหวั่นไหวเมื่ออยู่ใกล้ผู้หญิงที่ถูกใจ หรือมักถูกผู้หญิงด้วยกันให้ความสนใจอยู่เสมอ

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.2.1 สัมพันธภาพระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับสมาชิกในครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมที่สมาชิกในครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่พี่น้อง ปฏิบัติต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ดีต่อกัน ได้แก่

3.2.1.1' พฤติกรรมที่สมาชิกในครอบครัวปฏิบัติต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่ การให้อิสระในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ การให้ความช่วยเหลือ การให้คำปรึกษากับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อมีปัญหาอย่างใกล้ชิด

3.2.1.2 พฤติกรรมที่ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศปฏิบัติต่อสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ การเชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา การช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัวเมื่อมีโอกาส

3.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.3.1 สัมพันธภาพระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมระหว่างเพื่อนและผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศปฏิบัติต่อกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ดีต่อกัน ได้แก่ การทำกิจกรรมร่วมกัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหา

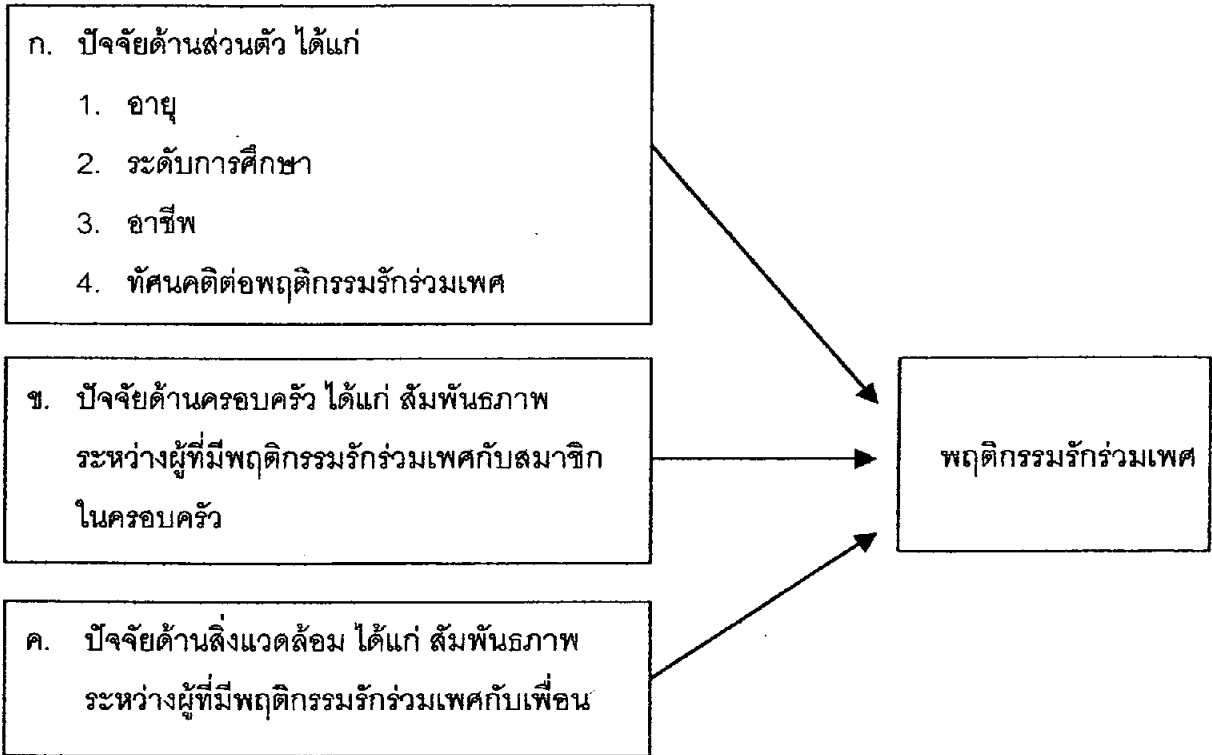
นาง
พัชราภรณ์
ภาณุรัตน์
อ.เชียงใหม่
อ.เชียงใหม่

อ.เชียงใหม่
อ.เชียงใหม่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ตามมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
 - 2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
 - 2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
 - 2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
3. สมาชิกกลุ่มเลสส์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1.1.1 ความหมายที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สิงหนาท อุตสาหโท และพรรณนิภา ค่วนโสภณ (2526 : 16) ได้ให้ความหมายว่า รักร่วมเพศ หมายถึง การมีอารมณ์เพศ หรือความรู้สึกใคร่กับเพศเดียวกัน เป็นภาวะของอารมณ์ทางเพศของเพศใดเพศหนึ่ง เกิดแปรปรวนพึงใจเพศเดียวกัน

ประนอม สโรชมาน (2524 : 164) ให้ความหมายของรักร่วมเพศว่าเป็น การมีความใคร่กับคนเพศเดียวกัน

ณรงค์ เส็งประษา (2525 : 105) กล่าวว่า รักร่วมเพศเป็นการแสดงออกทางเพศ ต่อเพศเดียวกัน และชอบสมสู่หรือร่วมเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน

วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ (2523 : 77) ให้ความหมายของรักร่วมเพศว่า หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

สมโภชน์ สุขวัฒนา (2520 : 543) กล่าวว่า รักร่วมเพศ หมายถึง การมีความรู้สึกหรือการแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกัน คือ ชายกับชาย หรือหญิงกับหญิงรักร่วมเพศ มีชื่อเรียกเฉพาะในทางจิตวิทยาและทางการแพทย์ว่า โฮโมเซ็กชวล (Homosexual) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ใช้ได้ทั้งกับเพศชายกับเพศหญิง และหากต้องการที่จะชี้เฉพาะถึงเพศใดก็อาจกล่าวเจาะจงลงไปว่า รักร่วมเพศชาย หรือ รักร่วมเพศหญิง (John. 1979 : 372) สำหรับพวกรักร่วมเพศหญิงมีชื่อเฉพาะเรียกว่า “เลสเบียน” (Lesbian) หรือ “แอล บี” (L.B.) ซึ่งก็มาจาก Lesbian นั้นเอง มีผู้สันนิษฐานว่ามาจากคำว่า Lesbos เป็นชื่อเกาะแห่งหนึ่งที่มีภริยาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของกรีกอาศัยอยู่ และหญิงผู้นั้นมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (สมโภชน์ สุขวัฒนา 2522 : 32)

สุวัทนา อารีพรรค (2525 : 15) กล่าวว่า รักร่วมเพศ หมายถึง พฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน พบมากที่สุด ในจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนทั่วไปเขาประพฤติกัน เกิดได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ชายมีมากกว่าหญิงสัดส่วนประมาณ 3 ต่อ 1 และสำหรับหญิงมีชื่อเรียกเฉพาะว่าเลสเบียน (lesbian)

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จึงพอสรุปได้ว่า รักร่วมเพศ คือ พฤติกรรมที่บุคคลเกิดมีอารมณ์หรือความรู้สึกทางเพศต่อบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน หรือต้องการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตนจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นการแสดงออกของพฤติกรรม 2 ลักษณะ

1. มีอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ความพึงพอใจ เพื่อตอบสนองสิ่งเร้าทางเพศกับบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน
2. มีการกระทำ การแสดงออกทางกายภาพ เพื่อตอบสนองสิ่งเร้าทางเพศกับบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน

1.1.2 ลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 573) กล่าวว่า คำว่า “พฤติกรรม” เป็นคำนาม หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิดและความรู้สึก เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงปรากฏได้ทั้ง 2 ระดับ พฤติกรรมรักเรื่องเพศในระดับความคิดและความรู้สึกนั้นไม่มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจน นอกจากเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าบุคคลพวกนี้มีความอ่อนไหวในเรื่องความรู้สึกสูงมาก คือ ถ้ารักก็รักมาก ถ้าเกลียดก็เกลียดมาก มีลักษณะการหึงหวงรุนแรงมากกว่า

บุคคลปกติ มีลักษณะไวต่อความรู้สึกที่จะรักใคร่ชอบพอกับบุคคลเพศเดียวกันกับที่ตนพึงใจ ในพวก
รักร่วมเพศชายมักคิดถึงขนาดที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้นั้นเสมอ และปรากฏว่ามีการเปลี่ยน
คู่นอนมากกว่ารักร่วมเพศหญิง ในพวกรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่สนใจบุคคลตรงความมีหน้าตาดี
บุคลิกดี สะอาด แต่งกายดี

คินซี (Kinsey. 1977 : 248) กล่าวว่าสำหรับพฤติกรรมที่เป็นการแสดงออกทางกาย
คือ ลักษณะที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์นั้น แบ่งพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ไว้ 7 ระดับ คือ

1. มีเพศสัมพันธ์กับเฉพาะแต่กับต่างเพศเท่านั้น
2. ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศมีประสบการณ์รักร่วมเพศบ้าง
3. โดยเนื้อแท้แล้วเป็นคนรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศหลายครั้ง
4. ทั้งรักต่างเพศและรักร่วมเพศเกือบเท่า ๆ กัน
5. โดยเนื้อแท้แล้วเป็นคนรักร่วมเพศ แต่มีประสบการณ์รักต่างเพศหลายครั้ง
6. ส่วนใหญ่แล้วรักร่วมเพศมีประสบการณ์รักต่างเพศบ้าง
7. รักร่วมเพศโดยแท้ไม่เคยมีรักต่างเพศเลย

ในพฤติกรรมระดับที่ 2 ถึงระดับที่ 6 มีชื่อเฉพาะว่า รักสองเพศ (Bisexual) คือ สามารถ
มีความสัมพันธ์ทางเพศได้ทั้งสองเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศชนิดนี้ก็จัดเป็นส่วนหนึ่งของ
รักร่วมเพศ (Homosexual) พฤติกรรมระดับที่ 7 เป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ลักษณะพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของพวกรักร่วมเพศนั้น แต่ละคนจะมีบทบาทและ
เทคนิคต่าง ๆ กัน ซึ่งจะมีวิธีการต่าง ๆ คือ

1. การสำเร็จความใคร่ให้แกกันด้วยมือ (Mutual Masturbation) โดยการใช้มือจับต้อง
อวัยวะเพศของกันและกัน และใช้ความสามารถจนกระทั่งอีกฝ่ายหนึ่งหลั่งน้ำกามออกมา หรือบรรดู
จุดสุดยอดของการร่วมเพศ

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยปาก (Oral sex) โดยการดูดหรืออม หรือสอดใส่อวัยวะเพศ
เข้าไปในปาก จนกระทั่งหลั่งน้ำกามและส่วนมากจะดูดกลืนลงไป ในพวกรักร่วมเพศหญิงก็จะใช้ปาก
ช่วยกันจนสำเร็จความใคร่จนมีความสุข

3. การสำเร็จความใคร่ทางทวารหนัก (Anal intercourse) โดยการสอดใส่อวัยวะเพศ
เข้าไปในทวารหนัก และใช้อวัยวะส่วนนี้ต่างช่องคลอดจนถึงจุดสุดยอด

สำหรับในพวกรักร่วมเพศหญิงนอกจากจะสำเร็จความใคร่ด้วยวิธีต่าง ๆ ดังที่กล่าว
มาแล้ว ยังใช้อวัยวะเพศเทียม (Dildo) สอดใส่ในช่องคลอดหรือทวารหนักเพื่อสำเร็จความใคร่ด้วย

จากลักษณะดังกล่าวสรุปได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะที่แตกต่างกันไปไม่มี
ลักษณะหรือพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนแล้วแต่ความพึงพอใจของแต่ละบุคคล

1.1.3 ประวัติความเป็นมาของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

รัจรี นพเกตุ (2545) กล่าวว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศปรากฏในประวัติศาสตร์ เป็นระยะเวลานานแล้ว และไม่จำกัดอยู่เฉพาะในคนแม่แต่ในสัตว์ก็ปรากฏพฤติกรรมชนิดนี้ เช่น Calhaun ได้ทดลองเลี้ยงหนูในขนาดกรงที่มีพื้นที่จำกัด เมื่อประชากรหนูเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นแน่นขนัด หนูเริ่มมีพฤติกรรมเสื่อม คือ นอกจากจะกัดกันแย่งตัวเมียและตัวเมียไม่เลี้ยงลูกแล้วยังมีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย

ในสมัยกรีกโบราณ รักร่วมเพศเป็นอีกวิธีหนึ่งของพฤติกรรมทางเพศ นักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงหลายคนเลือกวิถีทางนี้ เช่น Plato, Socrates, Leonardo da Vinci ฯลฯ และในยุคจักรวรรดิโรมัน การแต่งงานของคนเพศเดียวกันก็มีกระทำกัน และเป็นที่ยอมรับในหมู่ชนชั้นสูง

คริสเตียนยุโรปเดิมที่เดิวยกยอมรับพวกรักร่วมเพศตามชาวโรมัน จนกระทั่งมาถึงสมัย St. Thomas Aquinas (AD. 1225 – 1274) ที่เน้นทฤษฎีของ St. Augustine ที่ว่า วัตถุประสงค์ทางเพศมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือการให้กำเนิด รักร่วมเพศจึงเป็นสิ่งที่ผิดปกติ หรือฝืนกฎแห่งธรรมชาติ แต่ถึงอย่างไร รักร่วมเพศก็ยังไม่ถือว่าเป็นบาปในสมัยกลาง เพียงแต่เป็นคนที่แตกต่างกันจนกระทั่งปี ค.ศ.1700 พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นอาชญากรรม และเป็นการกระทำที่บาป

ในปลายศตวรรษที่ 19 เกิดการแพทย์สมัยใหม่ขึ้น โดยเฉพาะศาสตร์ทางจิตเวช รักร่วมเพศจัดอยู่ในประเภทคนป่วย คนจิตผิดปกติ วัฒนธรรมทางตะวันตกเกิดการต่อต้านพวกรักร่วมเพศอย่างรุนแรงในต้นศตวรรษที่ 20 ความผิดปกตินี้เชื่อว่า เกิดที่สมอง จึงเกิดการรักษาด้วยวิธีใช้ไฟฟ้าช็อต นีดฮอร์โมน ตลอดจนวิธีรักษาทางจิตวิเคราะห์

การศึกษารักร่วมเพศจำกัดอยู่แต่ในวงการแพทย์ และกับพวกนักโทษในคุก จนกระทั่งปี ค.ศ.1957 Evelyn Hooker ได้ศึกษาโดยใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาที่ดีที่สุด ทดสอบคนทั้งสองประเภท คือ รักร่วมเพศและรักต่างเพศ ปรากฏว่าไม่มีอะไรแตกต่างกัน ในที่สุดปี ค.ศ.1973 สมาคมจิตแพทย์อเมริกาจึงยุติการจัดพวกรักร่วมเพศไว้ในคนจิตผิดปกติการตัดสินใจของสมาคมไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกอย่างเป็นทางการ 37% ของสมาชิกสมาคมจิตวิทยาอเมริกายังไม่ยอมรับเปลี่ยนแปลงความเชื่อเดิม

จากข้อความดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีมานานตั้งแต่โบราณกาลแล้ว พบทั้งในมนุษย์และสัตว์ จากการทดสอบทางจิตวิทยาที่ดีที่สุดของสมาคมจิตแพทย์อเมริกาพบว่าไม่มีอะไรแตกต่างจากบุคคลปกติทั่วไปแต่สังคมส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยยอมรับเท่าที่ควร

1.1.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เดโซ สวานานนท์ (2518 : 57) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศนั้นเป็นเรื่องของการเรียนรู้ ทารกไม่ได้เกิดมาพร้อมกับรู้ได้เลยว่าตนเองเป็นเพศหญิงหรือเพศชายจะรู้ว่าเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย

ก็จากการได้มาเรียนรู้กันในภายหลัง

สุภัทร พูลเกษ (2521 : 25) กล่าวว่า ความเป็นเพศชายหญิงขึ้นอยู่กับปัจจัย 7 อย่างด้วยกัน ได้แก่ ลักษณะของโครโมโซม ชนิดของต่อมเพศ ลักษณะของเครื่องเพศภายใน ลักษณะที่มองเห็นภายนอก สภาพฮอร์โมน การกำหนดเพศและการอบรมเลี้ยงดู สำหรับในการปฏิบัตินั้น พบว่าปัจจัยหลังสองประการ ได้แก่ การกำหนดเพศและการอบรมเลี้ยงดูนั้นมีความสำคัญมากที่สุด

สมโภชน์ สุขวัฒนา (2527 : 31) กล่าวว่า โดยธรรมชาติคนเราเกิดมาไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายจะมีฮอร์โมนทั้งสองเพศอยู่ในตัวคนเดียวกันเสมอเพียงแต่จะ ไรมากจะ ไรน้อยเท่านั้น เมื่อเติบโตขึ้นลักษณะทางกายที่แสดงออกจะเป็นชายหรือหญิงก็จะแสดงออกแตกต่างกันตามฮอร์โมนเพศชายหรือเพศหญิงแต่ในเรื่องของทางจิตใจนั้นเชื่อว่าการเลี้ยงดูของพ่อแม่เป็นตัวกำหนดบทบาทที่สำคัญความเป็นชายหรือหญิงจะสมบูรณ์เมื่อร่างกายและจิตใจสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี

วันเพ็ญ บุญประกอบ (2527 : 17) กล่าวว่า การสำนึกว่าตนมีเพศตรงตามร่างกายมิได้ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ หรือสรีระร่างกายที่ปรากฏเท่านั้น แต่ความเป็นจริงสิ่งแวดล้อมที่เด็กเติบโตขึ้นมาเป็นส่วนสำคัญที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการสำนึกทางเพศนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงสาเหตุของความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของตนเองไปในทางเพศตรงข้ามไว้ว่า

1. เป็น ไปเองตั้งแต่เล็ก ๆ เรื่อยมา
2. จากสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี
3. เด็กที่ถูกผู้ใหญ่มุ่ความทางเพศ
4. การถูกหน่วงเหนี่ยวไว้ไม่ให้โต
5. พ่อแม่ต้องการลูกเพศหนึ่ง แต่กลับมีอีกเพศหนึ่ง
6. เด็กที่พ่อแม่คนใดคนหนึ่งอยู่และอีกคนห่างไกล
7. บทบาทของพ่อแม่กลับกัน
8. บทบาทของสังคมทั่วไปต่อเด็ก

บัลเลียวัสคัส (Bieliauskas. 1965 : 255) กล่าวว่าลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงคือประสบการณ์ทางจิตวิทยาซึ่งพัฒนามาตั้งแต่เริ่มต้น ในวัยเด็กและเกี่ยวข้องกับสังกัดกับแห่งตน (Self-Concept) และความสำเร็จของการเลียนแบบ

วิทยา นาควัชระ (2524 : 175) กล่าวว่าสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นเกิดจากการที่เด็กนั้นขาดความอบอุ่นจากบุคคลเพศเดียวกับตนหรือพ่อแม่ก็มีปัญหาทางจิตใจของตนเอง ทำให้ไม่เกิดความอบอุ่นในครอบครัวการที่เด็กจะเอาอย่างผู้ใหญ่ที่เป็นเพศเดียวกันในครอบครัวจึงเป็นไปได้ เด็กจะต้องหาผู้ใหญ่ที่มีลักษณะที่ดึกว่าพ่อ (ตามที่ตนเองนึกเอาไว้) เป็นที่พึ่งพิงทางจิตใจหรือยกย่องเขาต่อไป

ออร์ทัย ซึ้นมุนุย์ (2518 : 164 – 170) กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า
เกิดจาก

1. ความไม่สมดุลย์ในครอบครัว ในวัย 2 – 4 ขวบ ตามหลักจิตวิทยาถือว่าเด็กจะเกิด
ปมความรู้สึกลทางเพศ (Oedipus Complex) ขึ้นมาโดยเด็กชายจะรักแม่ เด็กหญิงจะรักพ่ออาจจะแสดง
ออกมาเป็นแบบหวงแหนพ่อหรือแม่ ลักษณะเช่นนี้จะเป็นอย่างชั่วคราว แล้วเด็กจะค่อย ๆ เริ่มรู้ว่า ไม่เป็น
ที่ยอมรับของสังคม แต่ถ้าครอบครัวไม่ปกติ เช่น พ่ออ่อนแอ แม่แข็งกร้าวกว่าหรือพ่อเข้มแข็ง
แม่อ่อนแอ หรือกรณีที่ครอบครัวแตกแยกขาดพ่อหรือแม่ทำให้เด็กไม่มีแบบอย่างของบทบาท ในฐานะ
ที่เป็นเพศหญิงหรือชายที่แท้จริงคนที่มีบุคลิกภาพอ่อนแออยู่แล้วก็จะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศขึ้นได้
2. อคติของคนในครอบครัวที่มีต่อเพศของเด็ก บางครอบครัวอยากได้ลูกผู้หญิงมาก
บางครอบครัวอยากได้ลูกผู้ชายมากแต่ต้องผิดหวังเพราะไม่มีตามที่ต้องการ ทำให้พยายามสนองความ
ต้องการนี้ โดยพยายามแต่งตัวให้ลูกหรือพยายามใช้วิธีอบรมหรือดูแลไปในแนวทางสำหรับเพศนั้น ๆ
ตามที่ตนต้องการอคติแบบนี้อาจมีอิทธิพลผลักดันให้เด็กมีสัมพันธภาพทางเพศในชีวิตแบบรักร่วมเพศ
ได้ง่ายมาก
3. การที่ครอบครัวเคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีมากเกินไป ให้คับแต่เฉพาะ
เพศเดียวกัน ทำให้เกิดการรักร่วมเพศขึ้นได้ โดยเริ่มจากการลองแล้วได้ความสุขทางเพศทำให้ต้องการ
กระทำบ่อย ๆ ซ้ำ ซากจนในที่สุดกลายเป็นนิสัย
4. ความรู้สึกกดดันทางเพศที่ไม่มีโอกาสได้ระบายออก เช่น อยู่หอพักของโรงเรียนด้วย
กันมาตั้งแต่เด็กจนโต นักโทษในคุก
5. ถูกชักชวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่วัยรุ่นซึ่งกำลังมีความสนใจหรือมีอารมณ์ทางเพศ
และเป็นวัยที่คล้อยตามเพื่อนร่วมกลุ่ม จึงทำให้ถูกชักชวน ชักนำได้ง่าย
6. มีประสบการณ์ไม่ดีกับเพศตรงข้าม ทำให้เจ็บช้ำชอก ไม่อยากมีความสัมพันธ์ทางเพศ
กับเพศตรงข้ามไม่ว่าจะเป็นคนไหน จึงหันกลับมาหาเพศเดียวกัน
7. สภาพฮอร์โมนอยู่ในภาวะผิดปกติ คือ ชายที่มีฮอร์โมนเพศหญิงมาก อาจมีแนวโน้ม
มาทางเป็นหญิง หญิงที่มีฮอร์โมนเพศชายมาก อาจมีแนวโน้มมาทางเป็นชาย ทั้งสองกรณีอาจนำไปสู่
รักร่วมเพศในที่สุด

สุวัทนา อารีพรรค (2524 : 382 – 383) ได้สรุปสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศไว้ดังนี้

1. สาเหตุทางกรรมพันธุ์ในปี ค.ศ.1952 มีการศึกษาคู่แฝดพบว่าในคู่แฝดที่เกิดจากไข่
ใบเดียวกัน ถ้าคนใดคนหนึ่งเป็นอีกคนจะเป็นด้วยเสมอ แต่ถ้าเป็นคู่แฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ ถ้าคน
หนึ่งเป็นอีกคนจะมีโอกาสเป็นร้อยละ 11.5
2. สาเหตุทางสิ่งแวดล้อม

2.1 สาเหตุจากครอบครัว ได้แก่ การที่ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดามารดาที่เป็นเพศเดียวกัน ไม่ดีจากสาเหตุใดก็ตาม ทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะและบทบาททางเพศที่ถูกต้องได้ หรือการที่บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำอาจทำให้เด็กเกลียดกลัวชีวิตรักต่างเพศที่เขาเห็นตัวอย่าง และหันไปหาความสุขทางเพศกับเพศเดียวกัน

2.2 สาเหตุจากสังคม การกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายกับหญิง อาจเป็นสาเหตุของการรักร่วมเพศได้ เช่น เด็กชายที่ผิดหวังความรักครั้งแรกจากเด็กหญิงอาจเศร้าโศกเสียใจ และมองเห็นชีวิตรักต่างเพศเป็นความปวศรัวใจเลยหันเข้าหาเพศเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่สองหรือเด็กหญิงที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย ถ้าไม่ได้รับความสนใจหรือถูกเยาะเย้ยจากชายที่เธอรักเธอก็อาจหันไปหาเพศหญิงด้วยกันแทน

มลวิภา ทรงวุฒิสิต (2526 : 312) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม รวมทั้งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตัวเอง ซึ่งเด็กจะมีการพัฒนามโนภาพของตนเองและยังยึดถือต่อไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ แต่เมื่อแสวงหาเอกลักษณ์ไม่ได้ จะทำให้เด็กรู้สึกสับสน ว้าวุ่นเกี่ยวกับตนในหลาย ๆ ด้านรวมถึงบทบาททางเพศของตนเอง ช่วงที่เด็กเกิดความสับสนในบทบาททางเพศมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 15 – 19 ปี (Lason.1982 : 277 ; อ้างอิงจาก Dank : 1971) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักดิ์ และคณะ (2520 : 25) พบว่าผู้มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิตด้วยปัญหารักร่วมเพศ ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 13 – 19 ปี

นวลละออ สุภาพล (2527 : 172) กล่าวว่า การเข้าสู่วัยรุ่นในแต่ละวัฒนธรรมแตกต่างกันออกไป สำหรับวัฒนธรรมไทยนั้นหญิงไทยถูกกำหนดให้อยู่ในกรอบประเพณี ประสพการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมีไม่มากนัก ดังที่ อรทัย ชื่นมณุษย์ กล่าวไว้ว่าการถูกชักชวนโดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่คล้อยตามเพื่อน ได้ง่ายอาจถูกชักชวนและชักนำให้มีพฤติกรรมเชิงรักร่วมเพศอันเป็นสาเหตุนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับลลิตา ชีระสิริ (2530 : 61) กล่าวว่า สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้นเกิดจาก 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ส่วนปัจจัยภายนอกเกิดจากการชักชวนของเพื่อน

รังรี นพเกตุ (2545 : 20) กล่าวว่าอิทธิพลทางชีววิทยาที่มีต่อลักษณะทางเพศ คือ ทารกที่เกิดมาเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ขึ้นอยู่กับพันธุกรรม และฮอร์โมน

ประภาพรรณ วงศาโรจน์ (2532 : 17) กล่าวว่า การอธิบายรักร่วมเพศในเชิงสาเหตุ โดยทั่วไปจะเน้นถึงผลของปัจจัยเชิงสาเหตุนั้น ๆ ที่ทำให้นุคคลมีรักร่วมเพศ ทำให้ปัจจัยหลากหลายเหล่านี้ได้รับการประเมินแยกจากกันนักทฤษฎีในแนวนี้แต่ละคนจะให้น้ำหนักต่อความหมายและปัจจัยแต่ละตัวในแบบจำลองของเขาแตกต่างกันตามความแตกต่างของบุคคลและตาม “แบบ” ของการมีรักร่วมเพศ ซึ่งสามารถอธิบายได้ (Richardson and Hart.1981 : 87-88) ว่าการพัฒนาการมีเอกลักษณ์รักร่วมเพศไม่ควรพิจารณาว่าพัฒนามาจากปัจจัยโน้มนำหลักตัวใดตัวหนึ่ง หรือพิจารณาว่าขึ้นอยู่กับ

วิถีทางที่ปัจจัยตัวนั้นปฏิสังสรรค์กับปัจจัยตัวอื่น ๆ และผลของการปฏิสังสรรค์นี้ที่มีต่อบุคคลรวมทั้งไม่ควรพิจารณาว่าผลรวมของปัจจัยต่าง ๆ เป็นตัวชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการเอกลักษณ์ผู้รักร่วมเพศแต่ที่ควรพิจารณาก็คือการปฏิสังสรรค์ของปัจจัยทั้งหมดที่มีต่อปัจเจกของบุคคลผู้นั้น และความสำคัญของปัจจัยเหล่านี้ ในประสบการณ์ชีวิตของบุคคล ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาความโน้มเอียงทางเพศ

นงนาค แซ่ตั้ง (2530 : 36-38) กล่าวว่า การมองปรากฏการณ์ในรูปของอัตวิสัยในด้าน Clinical View และ Definitional View สามารถสรุปได้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้

แนว Clinical View

1. รักร่วมเพศเกิดจากปัจจัยทางชีววิทยา เช่น มีความผิดปกติแฝงมา โดยกำเนิด (Inborn Factors) อาจมีโครโมโซมผิดปกติ ปัญหาทางด้านพันธุกรรม การมีฮอร์โมนผิดปกติไปจากคนทั่วไป (หลั่งคนอื่น)

2. รักร่วมเพศเป็นความผิดปกติอันเกิดจากความกลัว ที่ซ่อนเร้นอยู่จิตใต้สำนึกของบุคคล เช่น ความกลัวเพศตรงข้าม กลัวการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Heterophobia) หรือความหวาดระแวงกลัวติดโรค กลัวบาดเจ็บและอันตรายที่เกิดจากการจินตนาการเอาเองว่าจะได้รับจากการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Paranoid Ideation)

3. รักร่วมเพศเป็นความผิดปกติที่เกิดจากพัฒนาการเรียนรู้ในวัยเด็ก ที่มีปัญหาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ (Gender Role Conflict) เชื่อว่าในช่วง Oedipus Complex ที่ได้แก่อายุประมาณ 4-5 ขวบปกติเด็กจะเรียนรู้เอกลักษณ์ทางเพศ Gender Identity โดยการยึดถือผูกพัน (Identification) หรือเลียนแบบพ่อหรือแม่ที่มีเพศเดียวกับตน ซึ่งจะติดตัวเด็กไป (Fixation) และมีผลต่อแนวโน้มในการพัฒนาเอกลักษณ์ บทบาท และความพึงพอใจทางเพศในวัยผู้ใหญ่ต่อมา นักจิตวิเคราะห์เชื่อว่ารักร่วมเพศเกิดจากการที่เลียนแบบ (พ่อ,แม่) ที่เป็นเพศตรงข้ามตน (เด็กชายเลียนแบบแม่เด็กหญิงเลียนแบบพ่อ) ไว้มากเกินไป

4. รักร่วมเพศเป็นความผิดปกติที่เกิดจากการเรียนรู้ในช่วงวัยต่าง ๆ โดยผ่านทางกลุ่มเพื่อน (Peer Group) สื่อและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการได้รับการสอนโดยตรงและการได้รับแรงเสริมต่างๆ ความผูกพันแน่นแฟ้นทางอารมณ์กับตัวแบบบทบาทที่บุคคลเลือกที่จะเลียนแบบเอกลักษณ์ การกลมกลืนตัวเองกับคุณค่า ความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาทของผู้ชายหรือผู้หญิงภายในบริบทของคนที่เขาอาศัยอยู่หรือเติบโตขึ้น

แนว Definitional View

1. รักร่วมเพศมิได้เป็นที่ดำรงอยู่เดี่ยว ๆ (Essence) ที่จะหยิบยกขึ้นมาพิจารณาเสมือนวัตถุต่าง ๆ ในโลก แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นท่ามกลางบริบททางสังคม และเกิดโดยผ่านกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสัญลักษณ์ของบุคคล มีการให้ความหมาย การตีความ และการให้ความหมายใหม่ในระหว่างการปฏิสังสรรค์ (Interaction) ตลอดเวลาเพศและลักษณะทางเพศเป็นเสมือน

เป้าหอลอม (Matrix) ที่เปิดอยู่เป็นที่ผสมผสานของศักยภาพส่วนบุคคล และความเป็นไปได้ต่าง ๆ ซึ่งถูกจัดวางและจัดระเบียบในวิถีทางที่เฉพาะเจาะจง โดยกระบวนการก่อรูปร่างทางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เฉพาะเจาะจง (Kessler and McKenna, 1978) ซึ่งนำมาสู่กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ของบุคคลในการวิเคราะห์ พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงสนใจกระบวนการกลายมาเป็น “ผู้รักร่วมเพศ” หรือการเป็น “เลสเบี้ยน” การให้ความหมายแก่เอกลักษณ์เช่นนั้นของบุคคลภายในบริบททางสังคมที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดขึ้นรวมไปถึงการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ดังกล่าว (Harton and Richardson, 1981 ; Dank, 1971)

2. ผู้ที่ถูกสังคมให้ความหมายว่ามี “พฤติกรรมเบี่ยงเบน” นั้น ผู้เบี่ยงเบนจำนวนมากไม่ได้เริ่มจากความพอใจที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนช่วงหนึ่งในชีวิตเขาอยู่กับโลกธรรมดาและคิดถึงตัวเองว่าเป็นคนธรรมดา ๆ คนหนึ่งแต่การถูกประทับตราจากสังคมว่าเขา “ผิดปกติ” (ซึ่งมักจะนิยามด้วยการอ้างอิงถึงศีลธรรม ศาสนา กฎหมาย และความเหมาะสม) บุคคลเหล่านี้ต้องทำความเข้าใจและให้ความหมายแก่ตนเองถึงการกระทำของตน ในขณะที่ต้องเรียนรู้เนื้อหาของการประทับตราที่มีผลต่อรูปแบบพฤติกรรมของเขาและเมื่อเวลาทำให้เขาเข้าสู่กลุ่มเบี่ยงเบนเพื่อที่จะรับการยอมรับในฐานะการเป็นสมาชิกคนหนึ่งเป็นบริบทที่เขาจะได้พัฒนาเอกลักษณ์ของตัวเองในทางที่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้นมาใหม่ ทำให้กลุ่มเบี่ยงเบนแยกตัวออกจากโลกของคนทั่วไปชัดเจนขึ้น ตราประทับของ “รักร่วมเพศ” ก็คือ “ความผิดปกติทางเพศ” ที่มักจะได้รับปฏิกิริยาจากสังคมเป็นการล้อเลียนการดูรังเกียจเหยียดหยาม ถูกกีดกันออกจากกลุ่มสมาคมของคนทั่วไป (Straight) ที่เรียกตัวเองว่าเป็นคนปกติ หรือแม้กระทั่งการถูกจับกุม โดยกฎหมาย (ในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา)

ชลธิชา สาลีคุปต์ (2532 : 81) กล่าวว่าจากการสัมภาษณ์ของทอมจาก 6 คน มี 4 คนมาจากโรงเรียนสตรีล้วน 2 คน มาจากโรงเรียนสหศึกษา และดีมาจากโรงเรียนสตรีล้วนทั้งหมดในกรณีของทอมไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนสหศึกษาหรือโรงเรียนสตรีไม่มีความแตกต่างกันในจุดเริ่มต้นของความชอบผู้หญิงแต่ต่างกันในเรื่องของกลุ่มเพื่อนและการคบเพื่อนผู้หญิงที่เป็นประเภทเดียวกับตนเอง ส่วนทอมในโรงเรียนสตรีจะไม่ให้ความสนใจผู้ชายจะคุยอยู่เฉพาะเพื่อนที่เหมือนกับตนหรือเพื่อนผู้หญิงธรรมดาที่มีความเข้าใจตัวเองจากสภาวะแวดล้อมที่มีแต่ผู้หญิงในโรงเรียนสตรีทำให้ความสนใจมุ่งไปที่ผู้หญิงด้วยกัน เช่น เอาดอกไม้ไปให้ ตามรับตามส่ง ทั้งเข้าและเย็นในบางโรงเรียนเด็กรุ่นน้องจะตามจับรุ่นพี่เป็นการชอบกันอย่างเปิดเผยในกรณีของดีอยู่ในโรงเรียนสตรีทั้งหมด ความสนิทสนมของความเปิดเผยกล้าแสดงออกย่อมมีมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในโรงเรียนสหศึกษา การชอบกันระหว่างเพื่อนสนิทและระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องเป็นของธรรมดา เพราะโดยปกติผู้หญิงทั่วไปในสังคมมักจะมองผู้หญิงด้วยกันและแสดงความนิยมชมชอบด้วยการพูดถึงวิจารณ์อยู่เสมอแล้วจึงไม่เป็นเรื่องแปลกที่ภายในโรงเรียนสตรีล้วนจะมีการถูกตาถูกใจระหว่างผู้หญิงด้วยกันยังไม่มีผู้ชายโอกาสยิ่งเปิดให้สำหรับผู้หญิงได้สร้างความสัมพันธ์ต่อกันมากขึ้น เมื่อเป็นดังนี้ทั้งทอมและดีได้พัฒนาความชอบในบุคคลเพศเดียวกันกับตน

จึ้นมาก เนื่องเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ใคร ๆ ในโรงเรียนก็ชอบกันได้ไม่เสียหาย อีกทั้งเพื่อความสบายใจของทางบ้าน (พ่อแม่) เมื่อทั้งทอมและดีเค็บโตเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ทอมและดีในขั้นต้นจะยังไม่นิยามตนเองว่าตนเป็นทอม , ดีหรืออื่นใด รู้แต่ว่าชอบผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ความชอบของเด็กผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไป ออกสู่โลกภายนอกก็มีผู้ชายมาจีบมาชอบ ความรู้สึกที่เคยพึงพอใจต่อคนเพศเดียวกันจึงหันเหไปที่ความสนใจในเพื่อนต่างเพศตามค่านิยมของสังคม และดำเนินชีวิตเหมือนผู้หญิงปกติทั่วไปแต่จะมีผู้หญิงบางคนที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความชอบเดิมของตนได้ จึงมีความรู้สึกนั้นเอาไว้แม้วัยจะย่างก้าวเข้าสู่วัยรุ่นและตราบนานพอช่วงวัยรุ่นทั้งขึ้นผู้ใหญ่แล้วก็ตามยังคงความชอบนั้นไว้ไม่เปลี่ยนแปลง แม้ผ่านผู้หญิงไปอีกสักกี่คน ก็ยังคงความชอบนั้นอยู่ แต่สำหรับในประเทศไทยความชอบผู้หญิงมิได้หยุดอยู่แค่ความเป็นผู้หญิง คิมักจะเคยชอบผู้ชายแล้วค่อยมามีแฟนทอมหรือบางกรณีเคยชอบทอมมาก่อนแล้วค่อยมาชอบผู้ชายก็มีเช่นกัน ดังนั้นดีในประเทศไทยไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยความนิยมในทางเพศแบบนี้แค่ขึ้นอยู่ปัจจัยเงื่อนไขอื่น ๆ ประกอบกันเข้ามามีอิทธิพลต่อจิตใจและสถานการณ์ที่แวดล้อมตัวอยู่ทำให้ตัดสินใจ

แนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางเพศที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ทฤษฎี ของ Freud

Freud เชื่อว่า พัฒนาการของมนุษย์เป็นผลจากพัฒนาการทางเพศ Freud เรียกพลังทางเพศว่า Libido เป็นตำแหน่งที่ให้ความสุขทางเพศ ตำแหน่งนี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามการเจริญเติบโต ตำแหน่ง Libido เรียกว่า ตำแหน่งความสุขทางเพศ (Erogenous Zone) แบ่งออกเป็นระยะต่าง ๆ คือ

ระยะที่ปาก (Oral Stage) เป็นระยะตั้งแต่เกิดจนกระทั่งอายุประมาณ 1 ½ ปี ทารกที่เกิดมารับประสบการณ์ต่าง ๆ ทางปากได้แก่ การดูด การกินนมแม่หรือนมขวด จึงตอบสนองความต้องการทั้งในแง่ของอาหารและเพศ เด็กที่หย่านมเร็วเกินไปจะทำให้เกิดความขัดข้องใจ เกิดความต้องการยึดติดกับพฤติกรรมทางปากทั้งหลาย เช่น ชอบรับประทาน สูดนมหรือ ดื่มนม กัดเล็บ เหมือนทารกที่ต้องการดูดนมนิ้วเนืออยู่กับแม่ตลอดเวลาส่วนเด็กที่กินนมเป็นเวลานานเกินความพอดี เมื่อโตขึ้นกลายเป็นคนที่ขาดความเพียรพยายาม

ระยะที่ทวาร (Anal Stage) อายุตั้งแต่ 1 ½ - 3 ปี เป็นระยะที่พลังเชิงจิตแสดงออกทางทวารหนัก ความพึงพอใจอยู่ที่สามารถควบคุมกล้ามเนื้อในการขับถ่ายได้ สามารถขับถ่ายเป็นที่เป็นเวลาตามเวลาที่พ่อแม่พยายามฝึกอบรม ถ้าพ่อแม่ตีหรือเข้มงวดเกินไปหรือปล่อยผ่านไป เกิดการยึดติดกับระยะนี้ ทำให้มีลักษณะเกี่ยวกับด้านความสะอาด สะอาดมาก หรือสกปรก ความสมบูรณ์ ความเป็นเลิศ หรือความบกพร่อง ความหยาบ ความมั่งง่าย ความเป็นระเบียบ หรือความสับสนยุ่งเหยิง หรือแม้แต่คนรักร่วมเพศ

ระยะที่อวัยวะเพศ (Phallic Stage) อายุตั้งแต่ 3 - 5 ปี เป็นระยะที่เริ่มเรียนรู้ลักษณะทางเพศ มีความสุขกับการได้จับต้องอวัยวะเพศตนเอง โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย และเด็กผู้ชายจะติดแม่ เกิดความรู้สึกต้องการเป็นเจ้าของแข่งกับพ่อ เด็กผู้หญิงจะติดพ่อ เกิดความรู้สึกต้องการเป็นเจ้าของแข่งกับแม่ แต่ก็กลัวว่าจะถูกลงโทษ ในเด็กผู้ชายกลัวว่า พ่อจะลงโทษด้วยการเอาองคชาติของตนไป เรียกความกลัวนี้ว่าการตอนวิตก (Castration Anxiety) ความวิตกกังวลนี้เกิดจากการที่เคยมีประสบการณ์ถูกพรากความสุขมาแล้ว คือระยะที่ตอนนม และระยะที่ถูกฝึกระบบขับถ่าย ในเด็กผู้หญิงซึ่งไม่มีองคชาติทำให้เกิดความเชื่อว่าองคชาติของตนถูกเอาไปแล้ว การเกิดลักษณะทางเพศของผู้ชายเริ่มเกิดขึ้นระยะนี้เพื่อแก้ความรู้สึกขัดแย้งที่เรียกว่า Male Oedipus Complex ซึ่งได้จากชื่อตัวละครกรีกที่ชื่อ Oedipus Rex เป็นผู้ฆ่ากษัตริย์ แล้วแต่งงานกับพระราชินี ซึ่งต่อมาปรากฏว่า เป็นแม่ของ Oedipus เอง เด็กที่รู้ตัวว่าไม่สามารถเอาชนะพ่อหรือแม่ได้ จึงเกิดการเลียนแบบ เด็กผู้ชายเลียนแบบพ่อ ทำให้เกิดความมั่นใจว่าในอนาคตจะสามารถตอบสนองความต้องการทางเพศได้เช่นเดียวกับของตน ในเด็กผู้หญิงเกิด Female Oedipus Complex เมื่อรู้ตัวว่าไม่มีองคชาติ จะรู้สึกโกรธ และอิจฉาผู้ที่มียิ่งเรียกว่า เป็นระยะอิจฉาองคชาติ (Penis Envy) เด็กผู้หญิงจะโทษแม่ของตน และต้องการเป็นเจ้าของพ่อ แต่เมื่อรู้ตัวว่าเป็นไปไม่ได้จึงเกิดการเลียนแบบแม่ด้วยขบวนการเดียวกับเด็กผู้ชาย

ระยะแอบแฝง (Latency Stage) เป็นระยะที่เก็บกดความต้องการเพศด้วยการมุ่งเน้นการเรียนและการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตน เป็นระยะที่เด็กจะชอบเล่นเฉพาะกับเพื่อนเพศเดียวกับตน

ระยะสืบพันธุ์ (Genital Stage) เกิดขึ้นในระยะแรกเข้าวัยรุ่น ความเก็บกดเรื่องเพศก่อนระยะนี้จะหายไปจะสนใจเพศตรงข้ามเด็กผู้ชายชอบเด็กผู้หญิงที่เหมือนขวัญใจแม่คือพ่อ ความต้องการของระยะนี้ต้องการร่วมเพศมากกว่าที่จะกระตุ้นอวัยวะเพศตนเองเหมือนระยะก่อนความรู้สึกถึงจุดสุดยอดมี 2 ชนิด คือ เกิดจากการร่วมเพศ และเกิดจากการกระตุ้นอวัยวะเพศตนเอง ชนิดหลังเป็นความคิดปกติ ไม่บรรลุนิติภาวะ ควรกำจัดซึ่งความเชื่อนี้ไม่ตรงกับทฤษฎีของ Masters & Johnson และนักเพศศึกษาในระยะ ต่อมา

ปรากฏการณ์เบี่ยงเบนทางเพศอีกแนวหนึ่งของฟรอยด์อธิบายได้ว่าการหลงรักตนเอง (Narcissism) ซึ่งมาจากนิทานเรื่องนาร์ซิสซัสผู้หลงรักเงาตนเองที่สะท้อนจากผิวน้ำตามทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนทุกคนจะหลงรักตนเอง และกลัวการสูญเสียความงามของตนเองไป จึงหันไปสนใจคนเพศเดียวกับตน เพื่อชื่นชมความงามที่บุคคลนั้นมีแทนความงามของตนที่ค่อย ๆ สูญสลายไปตามสังขาร ถ้าการหลงรักตนเองอยู่ในระดับรุนแรงจะทำให้เกิดความพอใจที่จะเลือกเฉพาะของรัก (Love Object) ซึ่งเหมือนตนเองเท่านั้น ทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นได้ (กิตติพร มีทรัพย์ .2529 : 118 - 119) ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในทั้งสองเพศเท่า ๆ กัน และแม้แต่คนที่ไม่หล่อไม่สวยก็อาจปฏิบัติเสกตัวเองแล้วหาร่างกายที่สวยงามของเดียวกันมาแทน เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนขาดไป (Cappon. 1965 : 42 - 43)

พวกที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมาก ๆ มีความสามารถและฐานะร่ำรวย เช่น นักกีฬาดีดิง คารา ภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง นักร้องที่โด่งดัง บุคคลเหล่านี้จำนวนไม่น้อยที่เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศได้ (วิทยา นาควัชร. 2528 : 81)

นอกจากนี้ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Jung (Jung) ได้กล่าวว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มี 2 เพศ อยู่ในคนเดียวกัน โดยพิจารณาในด้านจิตวิทยาคุณลักษณะเพศชายและเพศหญิง จะพบในทั้ง 2 เพศ รักร่วมเพศ (Homosexual) โดยที่ลักษณะความเป็นหญิงในบุคลิกภาพของผู้ชายหรือลักษณะความเป็นชายในบุคลิกภาพของผู้หญิงเกิดจาก Archetypes (รูป) รูปของผู้หญิงในผู้ชาย เรียกว่า Anima และรูปของผู้ชายในผู้หญิง เรียกว่า Animus ซึ่งรูปต่าง ๆ เกิดจากโครโมโซมเพศ (Sex Chromosomes) และการทำงานของต่อมเพศ (Sex Glands) แต่การได้มีประสบการณ์ระหว่างเพศเกิดขึ้น ทำให้ต่างฝ่ายจะรับลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงเข้ามา (นวลละออ สุภาพล . 2527 : 125 – 136)

แนวคิดจากแนวทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดย คอนราด ลอเรนซ์ (Konrad Lorenz) นักจิตวิทยาชาวสวีเดน กล่าวว่า ในช่วงเวลาที่พอเหมาะช่วงหนึ่งหากเกิดมีตัวกระตุ้น (Stimulus) ที่พอเหมาะเกิดขึ้น จะทำให้เกิดประสบการณ์ และการเรียนรู้ที่จะถูกสลักหรือพิมพ์ (Imprint) ลงในสมอง ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างถาวร (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. 2525 : 248 – 249) หรืออาจเกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรมโดยการลอกเลียนจากผู้อื่น ซึ่งแบนดูรา (Bandura) กล่าวว่า “คนเรานั้นไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรงอย่างเดียวแต่อาจเรียนรู้จากการดูแลและจากการฟังจากผู้อื่นก็ได้ (สิทธิโชค วรรณสันติกุล. 2529 : 36 – 37)

การคลุกคลีมีเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันอาจทำให้วัยรุ่นมีความสับสนไม่แน่ใจในความเป็นหญิงหรือความเป็นชายของตนเอง แต่พฤติกรรมเหล่านี้จะหายไปเมื่อวัยรุ่นมั่นใจในบทบาททางเพศของคนมากขึ้น (ดวงใจ กสานคร. 2526 : 829 ; นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 ; อ้างอิงจาก Parry – Jones. 1985) ดวงใจ กสานคร. ได้อธิบายแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีจิตสังคมโดยให้ความสำคัญกับความขัดแย้งในจิตใจซึ่งเกี่ยวข้องกับแรงผลักดันทางเพศมาสนใจทั้งอิทธิพลภายใน (Internal) คือ ร่างกายจิตใจ และอิทธิพลภายนอก (External) หรือสภาวะแวดล้อม ซึ่งวัยรุ่นเกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของตนเองและการสร้างเอกลักษณ์ของตนเองและเชื่อว่าความขัดแย้งในจิตใจวัยรุ่นมีปัจจัยด้านสังคม สิ่งแวดล้อม ซึ่งเน้นถึงการพยายามสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง โดยสามารถที่จะรักใคร่ผูกพันกับเพื่อนทั้งสองเพศได้ โดยมีการเลียนแบบจากบิดา มารดา เพื่อน หรือบุคคลที่เคารพ (จาก นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 ; อ้างอิงจาก ดวงใจ กสานคร. 2526 : 830)

ทฤษฎีระบบทางเพศ (The Sexual System) แอบรามสัน (Abramson. 1985 : 51) กล่าวว่า ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า การแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยกลไกเชิงสมมติฐานที่เรียกว่า โครงสร้างการรับรู้ (Cognitive Structure) ซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของ

แต่ละบุคคล โครงสร้างการรับรู้นี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซึ่งพัฒนามาจากตัวป้อน 4 ชั้น คือ

1. มาตรฐานของพ่อแม่ (Parental Standards) มาตรฐานหรือค่านิยมของ บิดา มารดา จะต้องตกค้างอยู่ภายในและก่อตัวเป็นโครงสร้างการรับรู้ของบิดา มารดา
2. บรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) เด็กไม่ได้เรียนรู้จากพ่อแม่ อย่างเดียว แต่เรียนรู้จากเพื่อน กลุ่มศาสนา องค์กรชุมชน วัฒนธรรม สื่อมวลชน ฯลฯ
3. วุฒิภาวะ (Maturation) คือ ขบวนการเติบโตทางร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ ฯลฯ
4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต (Previous Sexual Experience) สิ่งตกค้างอยู่ในโครงสร้างการรับรู้ ก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติหรือบัญญัติแห่งความประพฤติ (Codes of Conduct) ทำให้แสดงออกในชีวิตประจำวันทางทัศนคติ ความเชื่อ ความคาดหวัง และความต้องการเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นแบ่งได้ดังนี้

1. เกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ ซึ่งอาจจะเกิดจากปัจจัยทางด้านชีววิทยา ซึ่งยังไม่มีใครสามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่า ปัจจัยทางชีววิทยานั้นส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ ซึ่งถือเป็นปัจจัยด้านส่วนตัวที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล เช่น การมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อเพศตรงข้าม การมีประสบการณ์ทางเพศที่ไม่ดีกับเพศตรงข้าม การมีความรู้สึกอบอุ่น สบายใจเมื่อรักเพศเดียวกัน
2. เกิดจากสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ได้แก่ การชักชวนของเพื่อน การเลียนแบบกัน ความต้องการได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อนอื่น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของแบนดูรา (Bandura) ว่าคนเรานั้นไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรงอย่างเดียวแต่อาจเรียนรู้จากการดูและจากการฟังจากผู้อื่นก็ได้
3. เกิดจากสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว ได้แก่
 - 3.1 พ่อแม่ไม่สามารถมีลักษณะที่ดีในการลอกเลียนแบบ
 - 3.2 ขาดความอบอุ่นในครอบครัวทำให้ขาดความมั่นใจในตนเองเกิดความคล้อยตามบุคคลอื่นหรือสังคมภายนอกได้ง่ายขึ้น
 - 3.3 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป ถูกกำหนดให้อยู่ในกรอบที่วางไว้จนกลายเป็นบรรทัดฐานที่กีดกันตัวเองจากความเสื่อมเสียที่วัฒนธรรมประเพณีวางไว้ ทำให้หันเหมารักร่วมเพศเดียวกัน เพราะคิดว่าไม่เสียหายและไม่ทำให้ใครเดือดร้อน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลอนดอน (London. 1951 : 32) ได้รวบรวมข้อสันนิษฐานของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศจากนักการศึกษาหลายแขนง เช่น เบอเลอร์ (Bleuler) ผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่ช่วยให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว คือ แรงภายในที่มีมาแต่กำเนิด คราฟท์ - เอบิง และเฮร์เฟลด์ (Krafft - Ebing and Hirschfeld) อธิบายว่าอาจเกิดจากกรรมพันธุ์ เฮฟรอก อิลลิส และมอลต์ (Havelock Ellis and Moll) ศึกษาว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดขึ้นจากตัวบุคคลเองและพบว่ามีเพียง 1 ใน 5 ของผู้ที่มีพฤติกรรมนี้พยายามต่อสู้เพื่อไม่ให้เกิดพฤติกรรมเช่นนั้น และบลอค (Bloch) เห็นด้วยกับการศึกษาดังกล่าวโดยเชื่อว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากตัวบุคคลเอง

ฮุกเกอร์ (Hooker. 1965 : 83) ได้สำรวจสังคมของพวกรักร่วมเพศพบว่าบุคคลที่รักร่วมเพศมีสาเหตุจากองค์ประกอบหลายประการ คือ ได้รับตัวอย่างที่ไม่เหมาะสมในการเลียนแบบมีความกลัวหรือเป็นศัตรูกับบิดาหรือมารดา มีมารดาที่ชอบทำตัวแบบผู้ชายหรือมีบิดามีลักษณะอ่อนแอแบบผู้หญิง นอกจากนี้ก็มีสาเหตุจากวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับแบบแผนลักษณะของ "ความเป็นชาย" ที่มีลักษณะเข้มงวดเกินไปทำให้รู้สึกว่าเป็นชายไม่เพียงพอเนื่องจากไม่สามารถสนองความหมายหรือความคาดหวังอันนี้ได้ การแบ่งแยกโดยเด็ดขาดเกี่ยวกับบทบาทของชายและหญิงในสังคมในการปฏิบัติตามนั้นย่อมก่อให้เกิดความผิดพลาดไปได้ง่าย ๆ ทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติตัว ของกลุ่มรักร่วมเพศ

คินซีย์และคณะ (Kinsy, et al. 1972) ได้ทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ชนิดลงลึกกับกลุ่มตัวอย่างชายจำนวน 5,300 คนและหญิง 5,900 คน พบว่า ผู้ชายร้อยละ 37 ยอมรับว่าตลอดชีวิตถึงวัยชราเคยมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจนถึงขั้นจุดสุดยอด (Orgasm) ร้อยละ 8 เคยมีประวัติเป็นรักเพศเดียวกันติดต่อกันมานานอย่างน้อย 3 ปี ในช่วงอายุ 16 - 55 ปี และร้อยละ 4 เป็นรักเพศเดียวกันตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงตลอดชีวิต ร้อยละ 13 ยอมรับว่าความรู้สึกทางเพศถูกกระตุ้นได้โดยผู้ชายด้วยกัน แม้ว่าในความจริงคนเหล่านี้จะไม่มีพฤติกรรมที่เปิดเผยหลังผ่านวัยรุ่นมาแล้ว ส่วนพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในผู้หญิงพบน้อยกว่าผู้ชาย หญิงโสคร้อยละ 2 - 6 และหญิงสมรสแล้วร้อยละ 1 เคยมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 1 ปี ในช่วงที่มีอายุระหว่าง 20 - 35 ปี และร้อยละ 28 ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักเพศเดียวกัน ร้อยละ 13 ถึงขั้นบรรลุจุดสุดยอด

ซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins. 1973 : 192) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศหญิงจำนวน 57 ราย เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นรักต่างเพศหญิง จำนวน 43 ราย พบว่า 2 ใน 3 ของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ (ร้อยละ 70) ยอมรับถึงประวัติการเป็นทอมบอย คือ ผู้หญิงที่ชอบแสดงพฤติกรรมของเด็กผู้ชาย กุนแลค และไรสต์ (Moss & Hawkins 1982 : 49 ; Citing Gundlach & Riess 1968) ทำการศึกษาในลักษณะเดียวกัน พบว่าร้อยละ 78 ของกลุ่มหญิงรักร่วมเพศ และร้อยละ 48 ของกลุ่มหญิงรักต่างเพศ มีประวัติทอมบอยมาก่อน

ไฮด์ (Hyde. 1982 : 388) พบว่าในครอบครัวที่เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณี มากเกินไป ให้คบแต่เฉพาะเพื่อนเพศเดียวกัน โดยไม่ให้ประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศเลยทำให้เกิดการเบี่ยงเบนทางเพศ

ซินนอทท์ (Sinnott. 1999 : 19-119) ได้ศึกษาบทความชื่อ “Masculinity and Tom Identity” พบว่าอัตลักษณ์ของหญิงรักหญิงที่เป็นทอมเกิดจากการผสมกลมกลืนระหว่างความเป็นชาย (เช่นในเรื่องของการมีเสรีภาพทางเพศ และเสรีภาพทางสังคม) และความเป็นหญิง (เช่น ความรู้สึกใส่ใจเป็นพิเศษต่อความต้องการของผู้อื่น) ตามบรรทัดฐานของสังคมไทย และในขณะเดียวกันกับที่ทอมได้ปฏิเสธ “ความเป็นผู้หญิง” ตามที่สังคมคาดหวังและแสดงออกซึ่ง “ความเป็นชาย” ที่ผ่านการตีความใหม่ แตกต่างจากความเป็นชายที่สังคมคาดหวัง ทอมกลับคาดหวังให้ตัวเองมี “ความเป็นผู้หญิง” เช่นเดียวกับกับบรรทัดฐาน “ความเป็นผู้หญิง” ที่สังคมกำหนด ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนเองปฏิเสธ Megan เสนอว่าการ “สวมบทบาท” ในความสัมพันธ์ทอม - ดี นั้นไม่ควรจะนำไปเปรียบเทียบว่าเป็นการเลียนแบบบทบาทความสัมพันธ์ชายหญิง เพราะทั้งบุคคลรักเพศเดียวกัน และบุคคลรักต่างเพศต่างก็รับเอาความคิดเรื่อง บทบาทความเป็นชายหญิง (gender) มาใช้ในความสัมพันธ์ รวมทั้งใช้ในกลไกการสร้างสังคม ไม่มากไม่น้อยไปกว่ากัน จึงไม่สามารถจะเปรียบเทียบกันได้ว่าความสัมพันธ์ใดจะ “เป็นธรรมชาติ” มากกว่าความสัมพันธ์ใด (Butler 1990 ; Sinnott 1999 ; Citing Newton 1972)

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ณรงค์ศักดิ์ ตะสะภักฎ (2520 : 25 - 31) ทำการศึกษาคนไข้ที่มีปัญหาารกร่วมเพศที่มาขอรับบริการจากศูนย์สุขวิทยาจิต พบว่าความรู้สึกของพวกกร่วมเพศมีแนวโน้มไปทางแม่มาก ทั้งภูมิใจมีความสนิทสนม ตลอดจนได้เห็นว่ามีบทบาทสำคัญในบ้านเกือบทุกด้าน จึงทำให้มีความคิดอยากเป็นอย่างแม่ คือ หันไปลอกเลียนแบบจากแม่ขณะเดียวกันลูกชายและหญิงที่มีปัญหากร่วมเพศก็มีความเกลียดและไม่ศรัทธาพ่อด้วย

อดิรัตน์ วัฒนไพลิน (2527 : 94) ทำการศึกษานิสิตมศว.ประสานมิตร จำนวน 358 คน เป็นชาย 151 คน หญิง 207 คน พบว่า ร้อยละ 11 ของนิสิตและร้อยละ 1.5 ของนิสิตหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันและเคยบรรลุจุดสุดยอดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน

ชลธิชา ศาลิคุปต์ (2532 : 20) ผู้ทำการศึกษาเรื่อง “กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ของหญิงกร่วมเพศ” ซึ่งได้แบ่งการศึกษาออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือกลุ่มทอมและดีเปรียบเทียบกับ ผลจากการศึกษาพบว่ากระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ในช่วงแรก ๆ ของทั้งทอมและดีนั้นไม่ต่างกัน ตั้งแต่ขั้นของการรู้สึกดึงดูดใจจากเพศเดียวกัน กระทั่งถึงขั้นการมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน จนเริ่มสงสัยในพฤติกรรมของตนเองที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม หากที่ต่างกันก็คือในขั้นตอนของการยอมรับและนิยามตนเอง ผู้ที่แน่ใจและยอมรับในเอกลักษณ์

ความเป็นรักร่วมเพศของคนจะพัฒนาเอกลักษณ์ต่อไปเป็นทอม ส่วนด็กกลับหยุดการพัฒนาเอกลักษณ์ อยู่แค่ขั้นตอนนี้ เพราะถือว่านอกจากการมีความสัมพันธ์กับทอม คนเองก็ไม่ได้แตกต่างจากผู้หญิง (รักต่างเพศ) คนอื่น ๆ ทัวไป คือจึงยังคงยึดในเอกลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงอยู่ หรือกล่าวได้ว่าผู้หญิง รักร่วมเพศที่เป็นทอมนั้นมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ขณะที่ผู้หญิงรักร่วมเพศที่เป็นดีไม่มีเอกลักษณ์ ของผู้ร่วมเพศ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ทั้งทอมและดีเหมือนกันอีกประการหนึ่งซึ่งชลธิชาพบในการศึกษาก็คือทั้งคู่ล้วนต่างเปิดเผยความเป็นตัวตนแต่เฉพาะกับกลุ่มผู้เบียดเบียนด้วยกันเท่านั้น โดยสรุปผลการวิจัยได้คือ

1. ทางคลินิกมองการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศไปในทางชีววิทยาและจิตวิทยา เป็นความคิดปกติในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของร่างกายและของชีวิต
2. ทางสังคมทั่วไปมองพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นการให้ตราประทับจากคนทั่วไปในสังคม เป็นปรากฏการณ์เกิดขึ้นท่ามกลางกระบวนการปฏิสังสรรค์

ชวนีย์ จันทร์น้อย (2532 : ก – ข) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น กรณีศึกษาพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน เขตการศึกษา 6 โดยเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันและเจตคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน เป็นนักเรียนชาย 471 คนและนักเรียนหญิง 482 คน พบว่ามีนักเรียนชายร้อยละ 1.2 และนักเรียนหญิงร้อยละ 2.1 มีพฤติกรรมเป็นรักเพศเดียวกัน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากกว่านักเรียนชายนั้นเนื่องจากในสังคมไทยเพศหญิงจะถูกจำกัดการแสดงออกทางเพศ ถูกเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนมาก ลักษณะเช่นนี้ทำให้นักเรียนหญิงมีโอกาสสนิทสนมใกล้ชิดกับเพศเดียวกันมากกว่า ส่วนในด้านเจตคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันพบว่านักเรียนชายจะมีเจตคติในทางลบต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากกว่านักเรียนหญิง นอกจากนี้ในกรณีของประเภทโรงเรียนยังพบว่า โรงเรียนหญิงล้วนมีนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากที่สุด รองลงมาคือโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนสหศึกษา ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าสภาพแวดล้อมที่บังคับให้เด็กใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ร่วมกับคนเพศเดียวกันทำให้เด็กขาดประสบการณ์การคบเพื่อน จึงพยายามหาทางออกให้กับความต้องการทางเพศด้วยการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไปในที่สุด

มัทนา เสดมี (2539 : 175) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “วิถีชีวิตและชีวิตครอบครัวของหญิงรักหญิง” ซึ่งศึกษาถึงความเชื่อมโยงระหว่างทัศนคติในเรื่องครอบครัวกับดำเนินชีวิตของหญิงรักหญิง วิเคราะห์ผ่านแนวคิดเรื่องเพศและบทบาทหญิงชายและแนวคิดเรื่องครอบครัว พบว่า อิทธิพลในเรื่องอุดมการณ์ครอบครัวจะส่งผลกระทบต่อผู้หญิงที่รักเพศเดียวกันทั้งในแง่ของการกำหนดทัศนคติ และวิถีการดำเนินชีวิตของแต่ละคน รวมทั้งการใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงที่เป็นคู่ของตนเอง

สายพิน ศุภุทรมงคล (2543 : 208) เรื่อง “ลูกกับคน : ยานางและการต่อต้านชัดเจน” ได้ศึกษาถึงความความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงด้วยกันในทัศนสถานเป็นความสัมพันธ์ในโลก

สมมติที่จำลองแบบมาจากความสัมพันธ์ฉันทามีภรรยาในโลกจริง โดยนิยามการเป็นสามีภรรยาด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ผู้ที่เป็นฝ่ายสามีมี 2 ลักษณะคือ ทอม หมายถึงคนที่ “เป็นมาตั้งแต่ข้างนอก” และ แมน หมายถึง คนที่เคยมีสามีหรือมีลูกมาแล้วและ “มาเปลี่ยนคนที่เข้ามาอยู่ในคุก ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลเพื่อความอยู่รอด หรือเพื่อความสนุกก็ตาม สายพิณ ได้ตั้งข้อสังเกตว่าที่ความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นและเป็นไปได้ เพราะมันเป็นความสัมพันธ์ที่อยู่ในโลกสมมติกล่าวคือในที่นี้โลกสมมติไม่ใช่ข้ออ้างของการมีความสัมพันธ์ซึ่งเป็นการละเมิดปทัสสถานทางเพศ หากเป็นคำอธิบายของการใช้ชีวิตอย่างเสรีในอันที่จะไม่ปฏิบัติตามความคาดหวังของสังคมภายนอก โดยที่เมื่อพวกเขาก้าวพ้นออกจากโลกสมมติไปแล้วความสัมพันธ์อันเกิดจากการสมมตินี้ก็อาจไม่จำเป็นอีกต่อไป

สุชาดา ทวีสิทธิ์ (2000 : 225-240) ศึกษาเรื่องเล่าเกี่ยวกับความเป็นชายหญิง และเรื่องเพศของสาวโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งประกอบไปด้วยคนงานหญิงเป็นส่วนใหญ่ให้ภาพกว้าง ๆ ของสาวโรงงานที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกันคล้ายกับงานหลายชั้นที่ศึกษาความสัมพันธ์หญิงรักหญิงตรงที่เป็นความสัมพันธ์ในรูปแบบทอม - ดี ซึ่งผู้ที่เป็นทอมจะแสดงอัตลักษณ์ผ่านทาง บุคลิกภาพ การแต่งตัว รวมทั้งอาจปฏิกิริยาออกมาให้เห็นเด่นชัดมากกว่า ขณะที่ผู้ที่เป็นดีนั้นมีอัตลักษณ์ที่เลื่อนไหลไม่ชัดเจนอยู่ใน continuum ของความเป็นบุคคลรักต่างเพศ, รักสองเพศและรักเพศเดียวกัน โดยจากกรณีตัวอย่างที่สุชาดา ยกมา พบว่า ในขณะที่ดีส่วนใหญ่อธิบายถึงสาเหตุของการมีความสัมพันธ์กับทอมว่าเป็นเพราะเดิมทีเธอเองก็ชอบผู้ชายแต่ที่มามีความสัมพันธ์กับทอมก็เพราะผิดหวังจากความสัมพันธ์กับผู้ชาย ทอมคนหนึ่งเล่าว่าการเป็นทอมของเธอเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ทั้งจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ซึ่งคาดหวังอยากให้ลูกเกิดมาเป็นผู้ชาย, ความไม่ชอบในตัวพ่อซึ่งทอดทิ้งแม่ไปมีเมียอื่นและสุดท้ายคือเป็นเรื่องของ “กรรม” ที่ทำให้เธอต้องโชคร้ายเกิดมามีปมด้อยด้วยการไม่เป็นผู้หญิงรักต่างเพศอย่างที่สังคมคาดหวัง นอกจากนี้ดีกับทอมยังแตกต่างกันตรงที่ดีไม่ชอบพูดถึงเรื่องเพศ และมักพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับทอมว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ผูกพันด้วยความเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดมากกว่าจะเป็นเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ ตรงข้ามกับทอมที่เปิดเผยและยอมรับที่ตนมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกันเพราะเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ ทอมอีกคนหนึ่งพูดถึงความเป็นตัวตนของเธอว่าที่เธอเป็นทอมไม่ใช่เลสเบียนก็เพราะเธอเป็นฝ่ายที่แสดงบทบาทรุกในเรื่องเพศ โดยไม่ยอมให้ดีสัมผัสร่างกายของเธอเพราะในสายตาของเธอคู่ที่เป็นเลสเบียนต่างฝ่ายต่างสัมผัสซึ่งกันและกัน

สุไลพร ชลวิไล (2545) ได้ศึกษาเรื่องราวความเป็นตัวตน ทั้งในอดีตที่ผ่านมาและในชีวิตปัจจุบันของผู้หญิงคนหนึ่งในวันนี้เธอเลือกเป็นหญิงรักหญิงพบว่าแม้อัตลักษณ์ทางเพศ จะเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดสิ่งหนึ่ง ในการนิยามความเป็นตัวตนของบุคคลรักเพศเดียวกัน หรือหญิงรักหญิง หากในความเป็นตัวตนของตนเองนั้นยังประกอบด้วยมิติทางสังคมอื่น ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ

เชื้อชาติ,ชนชั้นศาสนาหรือการศึกษา ตลอดจนชนแวดล้อมต่าง ๆ ที่แต่ละคนเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งไม่สามารถแยกออกจากกันได้

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นมีสาเหตุหลายประการขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น บุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่เคร่งครัดให้คบแต่เพศเดียวกัน โดยไม่มีประสบการณ์ทางเพศเลย อีกทั้งลักษณะของพ่อแม่ที่บุตรไม่สามารถลอกเลียนแบบได้รวมไปถึงสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วมที่ทำให้บุคคลนั้นเกิดความสุขหรือความพึงพอใจในการรักเพศเดียวกัน ซึ่งอาจจะเป็นเพียงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือตลอดไปทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานหรือสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคล

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

2.1.1.1 ความหมายของทัศนคติ

จรรยา ฉินศิริเศรษฐ (2546 : 14) กล่าวว่า ทัศนคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptus แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม มีผู้ใช้คำอื่นในภาษาไทยเดียวกันว่า เจตคติ หรือ เจตคติ ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้นิยามหรือคำจำกัดความไว้หลายท่านดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 172) ได้ให้ความหมายว่า ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบเรียกว่า ทัศนคติที่ดีหรือทัศนคติทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยง เมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ ทัศนคติที่ไม่ดีหรือทัศนคติทางลบ

ไพศาล หวังพานิช (2535 : 146) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีผลต่อสิ่งหนึ่งอันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรม หรือแนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้

จากความหมายของทัศนคติที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ที่มีผลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ถ้าเกิดการเรียนรู้ที่ดีก็จะเกิดความรู้สึกทางด้านบวก แต่ถ้ารู้สึกไม่ชอบเกิดการอยากหลีกเลี่ยงนั้นหมายถึงเกิดจากการเรียนรู้ในสิ่งนั้นทางด้านลบ

2.1.1.2 สาเหตุการเกิดทัศนคติ

กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์รัมย์ (2524 : 234) ได้กล่าวว่า ทัศนคติเกิดจากสาเหตุเหล่านี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เกิดจากครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ ก็จะมีความเลื่อมใส นับถือศาสนาพุทธไปด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากได้พบเห็น ได้ปฏิบัติทางด้านพุทธศาสนาทุกวัน
2. จากประสบการณ์ส่วนตัว คนที่เคยถูกสุนัขกัดย่อมมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสุนัขมากกว่า คนทั่วไป
3. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว
4. การรับเอาทัศนคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นทัศนคติของเรา เช่น เมื่อเราเข้า เป็นนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัยเราก็มีทัศนคติต่าง ๆ จากนักศึกษาเก่า
5. เกิดจากลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เช่น บางคนที่มีมองโลกแง่ร้ายก็มี แนวโน้มจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งอื่น
6. เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชน สื่อมวลชนเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดความ เข้าใจและอารมณ์
7. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนา ทำให้เราเกิดทัศนคติต่อสิ่งอื่น ๆ เช่น คนไข้มี ทัศนคติที่ดีต่อหมอ เพราะหมอมือเป็นผู้รักษาโรคของเขาให้หายได้

2.1.1.3 องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบตามแนวความคิดของ ไทแรนด์ริส (Triandis. 1971 : 2-3) มีอยู่ 3 ประการดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นการที่สมองของบุคคลได้รับรู้และ วินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับทำให้เกิดทัศนคติซึ่งแสดงออกในแนวที่คิดว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด
2. ความรู้สึก (Affective Component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตาม ความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใด ก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ทัศนคติจะแสดงออกใน รูปของความชอบหรือไม่ชอบพอใจหรือไม่พอใจ องค์ประกอบด้านความรู้สึกจะเป็นตัวเร้าความคิด อีกทีหนึ่ง
3. พฤติกรรม (Behavioral Component) คือความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติหรือ ตอบสนอง เป็นผลเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึกซึ่งจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ

2.1.1.4 ลักษณะทั่วไปของทัศนคติ

จากการศึกษาของ ศ.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2524 : 5) ได้สรุปลักษณะสำคัญไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในทางที่ ชอบ ไม่ชอบ ต่อสิ่งนั้น ๆ ซึ่งการเตรียมนั้นจะเป็นการเตรียมภายในของการจิตใจมากกว่า ภายนอกที่จะสังเกตเห็นได้

2. สภาวะของความพร้อมจะตอบสนองนั้น เป็นลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับอารมณ์ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยได้
3. ทักษะคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงออกของพฤติกรรม
4. ทักษะคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการอธิบายหรือทำนายทัศนคติได้
5. ทักษะคติ เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ บุคคลจะมีทัศนคติในเรื่องเดียวกัน แตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ระยะเวลา ความเป็นปัญญา เป็นต้น
6. ทักษะคติมีความคงที่และแน่นอนพอสมควร แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้เมื่อประสบสภาพแวดล้อมใหม่แตกต่างไปจากเดิม

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟอร์ด และ บีช (Ford and Beach. 1996 : 201 -203) ได้ศึกษาสังคม 76 แห่ง พบว่าร้อยละ 64 ยอมรับความใคร่ในเพศเดียวกันว่าเป็นของปกติ ส่วนอีกร้อยละ 36 แม้จะไม่ยอมรับแต่ก็มีผู้นิยมกระทำกัน อย่างลับ ๆ

วิคแมน และ สไนเดอร์ (Wyman and Snyder. 1997 : 306 – 329) ได้ศึกษาทัศนคติต่อ “พวกเกย์ในกองทัพ” โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น ชาย 502 คน และหญิง 497 คน ซึ่งทำการสำรวจถึงการยอมรับหรือไม่ยอมรับต่อคำสั่งห้ามพวกเรักเพศเดียวกันรับราชการในกองทัพ ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 39.9 ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับคำสั่งห้ามพวกเรักเพศเดียวกันรับราชการในกองทัพ

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อติรัตน์ วัฒนไพลิน (2527 : 84 – 85) ได้ทำการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร พบว่านิสิตมีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่าเป็นความผิดปกติทางจิตใจแต่ไม่ได้เป็นปัญหาที่รุนแรงของสังคมและเห็นว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล

นันทิรัตน์ อุณากร (2532 : 80) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันดีกว่านักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาทัศนคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายในเขตการศึกษาอื่น ๆ พบในลักษณะเดียวกัน คือ นักเรียน

หญิงมีทัศนคติที่ดีกว่านักเรียนชาย (ทศนีย์ ธนาประชุม.2532 : 99 ; รังรอง งามศิริ. 2532 : 92 ; วัชร อัมจิตร. 2532 : 96 ; สุภาพร ประดับสมุท. 2532 : 106)

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า บุคคลส่วนใหญ่จะมีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไปในทางลบมากกว่าหรือไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควรแต่ก็พบว่าผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีอยู่ทั่วไปส่วนใหญ่มีพฤติกรรมแบบไม่เปิดเผยเพศหญิงจะมีทัศนคติที่ดีกว่าเพศชาย

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว

2.2.1.1 ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว

หลวงวิจิตรวาทการ (2507 : 45) ได้กล่าวถึง ชีวิตครอบครัวว่าส่วนสำคัญที่สุดแห่งความผาสุกในครอบครัว จะต้องอยู่ที่คู่สามีภรรยาต้องมีความสามัคคีกลมเกลียวกัน รักใคร่กัน ไม่เบียดเบียนกัน ซึ่งจะเป็นเครื่องมือที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ทุกอย่าง

สุชา จันทรเฒ (2520 : 84 – 87) กล่าวถึงสัมพันธภาพของบิดามารดากับเด็กว่า การที่บิดา มารดา ไม่ได้อยู่ร่วมกันอาจเพราะการหย่าร้าง การตายหรือการถูกทอดทิ้ง หรือแยกกันอยู่ก็ตาม เป็นผลให้เด็กขาดความเอาใจใส่ดูแล ไม่ได้ความรัก ความอบอุ่น ความเห็นอกเห็นใจ เท่ากับบิดามารดาอยู่ร่วมกันมีผลทำให้เด็กมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย รู้สึกถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยว ขาดผู้เป็นแบบอย่างที่ดี การที่เด็กขาดคนดูแลเอาใจใส่ ทำให้เด็กมีอิสระมาก และมีโอกาสที่จะประพฤติไม่ดี

วิทยา นาควิษระ (2524 : 175) กล่าวว่า สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากการที่เด็กนั้นขาดความอบอุ่นจากบุคคลเพศเดียวกับคนหรือพ่อแม่ก็มีปัญหาทางจิตใจของตนเอง ทำให้ไม่เกิดความอบอุ่นในครอบครัว การที่เด็กจะเอาอย่าง (identify) ผู้ใหญ่ที่เป็นเพศเดียวกันในครอบครัวจึงเป็นไปได้ เด็กจะต้องหาผู้ใหญ่ที่มีลักษณะที่ดีกว่าพ่อ (ตามที่ตนเองนึกเอาไว้) เป็นที่พึ่งพิงทางจิตใจหรือยกย่องเขาต่อไป

กุลวรรณ วิทยาวงสรุจิ (2526 : 5 – 7) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวว่าหมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูก พฤติกรรมที่ถูกปฏิบัติต่อพ่อแม่และพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อกัน ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การพักผ่อนร่วมกันในครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่และลูกได้มีกิจกรรมร่วมกันในการพักผ่อนหย่อนใจเมื่อมีเวลาว่าง
2. การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ หมายถึง การที่ลูกได้มีส่วนร่วมกับพ่อแม่ในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เกี่ยวกับทุกข์สุข ความลับในเรื่องต่าง ๆ ของพ่อแม่ เช่น ปัญหาทางการเงิน ปัญหาทางการงาน

3. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ หมายถึง การที่บุตรได้มีส่วนร่วมกับการบิดามารดา ในการตัดสินใจกระทำสิ่งต่าง ๆ ภายในบ้าน เช่น การไม่ปฏิเสธข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น หรือการกระทำต่าง ๆ ของบุตร

4. การเห็นชอบของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกในลักษณะของการเห็นด้วยกับการกระทำ ความคิดเห็นของลูก เช่น การไม่ปฏิเสธข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น หรือการกระทำต่าง ๆ ของบุตร

5. ความรักความห่วงใยของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ถูกรับรู้ว่าเป็นพฤติกรรมแสดงถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อบุตร เช่น การช่วยเหลือคลายปัญหาต่าง ๆ การให้ความเป็นกันเองกับลูก

6. ความไว้วางใจของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงความไว้วางใจในตัวลูกว่าสามารถปฏิบัติตนเองได้อย่างเหมาะสมสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

7. การที่พ่อแม่เห็นด้วยกับกิจกรรมของเพื่อน ๆ ของลูก หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงการเห็นด้วยกับการที่ลูกไปมีกิจกรรมกับเพื่อน ๆ โดยที่ไม่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคหรือแสดงออกถึงความไม่ไว้วางใจในการไปร่วมกิจกรรม

8. การที่บุตรยอมรับเกณฑ์มาตรฐานของพ่อแม่ หมายถึง การที่ลูกแสดงพฤติกรรมยอมรับมาตรฐานพฤติกรรมต่าง ๆ มาตรฐานการดำรงชีวิตของพ่อแม่ เช่น เห็นด้วยกับความคิดเห็นของพ่อแม่ในด้านการเรียน การทำงาน ค่านิยม ทัศนคติ และยินยอมกระทำตามเกณฑ์ที่พ่อแม่กำหนดด้วยความยินดี

9. ความรักและเคารพของลูกที่มีต่อพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของลูกที่แสดงต่อพ่อแม่ซึ่งเป็นการแสดงถึงความรัก ความเคารพพ่อแม่โดยการเชื่อฟังพ่อแม่ไม่ขัดใจ ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ

10. การไม่มีข้อกำหนดมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงพฤติกรรมที่เป็นข้อกำหนด หรือจำกัดความประพฤติของลูกมากเกินไป

11. การไม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับระเบียบวินัยมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงการกระทำใด ๆ ที่สื่อแสดงถึงความเข้มงวดในระเบียบวินัย เช่น การลงโทษอย่างรุนแรง การไม่ยึดหยุ่นกับระเบียบวินัย การบังคับให้ลูกปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด โดยไม่คำนึงถึงความพร้อม

12. การไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกอย่างไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป หรือไม่แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เสมือนหนึ่งลูกไม่มีความสามารถในการดูแลตนเองได้ หรือเหมือนลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ

13. การที่พ่อแม่ไม่ค่อยย่ำเตือน ถึงความสำเร็จมากเกินไป หมายถึง พ่อแม่ไม่ค่อยย่ำเตือน หรือบเร้าให้บุตรได้รับความสำเร็จในการทำงานมากเกินไป เช่น ไม่เคียวเจริญให้ลูกกระทำสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป

14. การยินดีให้กำลังใจเพื่อความสำเร็จ หมายถึง การที่พ่อแม่ให้กำลังใจ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้ลูกประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน ทั้งการกระทำและด้วยคำพูด

15. ความกลมเกลียวของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่กระทำต่อกันในลักษณะที่ไม่มีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน มีความรักใคร่สามัคคีกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

นอกจากนี้ กิติพัฒน์ นนทปัทมะคุณย์ (2530 : 5 – 7) ยังได้รวบรวมลักษณะของครอบครัวที่มีสัมพันธภาพกันอย่างใกล้ชิดไว้พอสรุปได้ว่าครอบครัวที่สัมพันธกันอย่างมีคุณภาพจะประกอบไปด้วยลักษณะ 6 ประการ คือ

1. การชื่นชมคุณค่าของคนในครอบครัว ความพึงพอใจ ชื่นชมและเห็นคุณค่าของกันและกันในครอบครัว ควรจะมีการแสดงออกมาอย่างชัดเจนเมื่อคนในครอบครัวแสดงความรู้สึกแสดงการกระทำที่พึงพอใจในคนอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมในครอบครัวเดียวกัน ตระหนักในคุณค่าซึ่งกันและกันแล้วเปรียบเสมือนเป็นพื้นฐานของความอบอุ่นและมั่นคงในครอบครัวรวมทั้งยังเป็นการหล่อหลอมสมาชิกใน ครอบครัวให้มีทัศนคติมองสังคมส่วนรวมในแง่ดีด้วย

2. การมีเวลาอยู่ร่วมกัน การที่ทุกคนในครอบครัวได้ร่วมทำกิจกรรมหลายอย่างร่วมกัน และเป็นกิจกรรมที่ทุกคนพอใจจะทำร่วมกัน มิใช่เพราะการบังคับหรือโดยบังเอิญ จะช่วยพัฒนาให้สัมพันธภาพภายในครอบครัวมีความอบอุ่นมั่นคงยิ่งขึ้น

3. การมีพันธะต่อความสุข และสวัสดิภาพของครอบครัวร่วมกันสมาชิกในครอบครัวที่มีสัมพันธกันอย่างมีคุณภาพ มักจะมีพันธะดังกล่าวนี้อยู่ในระดับสูง กล่าวคือ คนในครอบครัวรู้สึกเป็นพันธะที่ต้องส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นในครอบครัวได้มีความสุขและมีสวัสดิภาพที่ดีเป็นการห่วงใยกันและกันอย่างแท้จริง

4. การติดต่อสื่อสารระหว่างกันเป็นอย่างดี มีเวลาสำหรับพูดคุยกันเสมอ โดยจะพูดคุยรับรู้เรื่องราวโดยตรง ไม่ปกปิด ไม่เก็บไว้ในใจหรือไม่จำเป็นต้องรับรู้เรื่องราวของบุคคลอื่นในครอบครัวจากบุคคล ที่สาม หรือบุคคลนอกครอบครัวเป็นสื่อ

5. การมีศรัทธาต่อศาสนาอย่างแรงกล้า คุณลักษณะข้อนี้พบในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง บุคคลในครอบครัวมักจะมีกิจกรรมทางศาสนา ร่วมกัน เช่น การเข้าวัดทำบุญร่วมกัน หรือเป็นธุระในกับศาสนา เป็นต้น การที่คนในครอบครัวมีศรัทธาต่อศาสนาทำให้มีสติ มีความอดทนต่อกัน มีการให้อภัยต่อผู้อื่นสูง ระวังความโกรธได้รวดเร็ว และรู้จักที่จะช่วยเหลือผู้อื่นในสังคม

6. การมีความสามารถจัดการกับวิกฤตการณ์ในครอบครัวได้อย่างดี ครอบครัวที่มีสัมพันธ์กันอย่างมีคุณภาพ มักจะมีวิธีการที่ดีในการแก้ไขปัญหา หรือกู้สถานการณ์ที่วิกฤตให้กลับคืนสู่สภาพที่ดีเช่นเดิมได้ ทุกคนในครอบครัวจะร่วมกันต่อสู้กับปัญหา ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และร่วมกันคลี่คลายปัญหาให้ได้ในที่สุดการที่จะสร้างสัมพันธ์ในครอบครัวให้ดีขึ้น พ่อแม่และบุตรจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันรู้ที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของตนเองให้เหมาะสม

นายแพทย์ฝน แสงสิงแก้ว (2528 : 9 - 11) ได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกับหลวงวิจิตรวาทการว่าความรักใคร่ผูกพันในครอบครัวเป็นรากฐานของความสุขแห่งชีวิต เป็นรากฐานของความเป็นปึกแผ่นแห่งสังคมของประเทศชาติบ้านเมืองและของโลกในที่สุด ชีวิตสังคมย่อมตั้งต้นมาจากครอบครัว ถ้าครอบครัวแตกแยกหรือครอบครัวขาดความผูกพันรักใคร่ต่อกันชีวิตในสังคมก็จะแตกแยกประจวบตามตัว ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมาในที่สุด

มานิช สุขฤกษ์ (2528 : 65) ให้ความเห็นว่า เด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่ขาดความสมบูรณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากการตาย การหย่าร้าง พ่อแม่แยกกันอยู่ และสภาวะอื่น ๆ ที่ทำให้สูญเสียพ่อแม่ จะทำให้เด็กขาดความรักและความอบอุ่นที่ควรจะได้รับ เป็นคนมีปมค้อยในตนเอง เมื่อโตขึ้นอาจประสบปัญหาการปรับตัว และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

สมพร สุทัศน์ย์ (2537 : 318 - 320) กล่าวว่า ควรยึดหลักการปฏิบัติหน้าที่ต่อกัน และยึดคุณธรรมเป็นสำคัญ คือ

1. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และบุตร หมายถึง การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อกันดังนี้

1.1 ทำหน้าที่ของพ่อแม่ให้สมบูรณ์ เช่น เลี้ยงดูลูกให้เจริญเติบโตแข็งแรง สมบูรณ์ ให้การศึกษาตามกำลังของพ่อแม่และกำลังสติปัญญาของลูกแบ่งทรัพย์สินมรดกแก่ลูกด้วยความยุติธรรม

1.2 สนองความต้องการให้สอดคล้องกับหลักการพัฒนาเด็ก เช่น ถ้าลูกยังเล็กอยู่ ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ส่วนวัยรุ่นนั้นลูกต้องการอิสระมากขึ้นในการตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

1.3 ให้ความรัก ความเมตตา ด้วยการพุดจาสุภาพอ่อนโยนไม่ใช่วาจาหยาบคายหรือขู่กร โขกให้เกิดความหวาดกลัวอับอาย หรือเจ็บช้ำน้ำใจ

1.4 เมื่อลูกผิดพลาดควรให้เหตุผลในการลงโทษ และควรให้อภัยถ้าหากความผิดไม่ร้ายแรง

1.5 ให้ความยุติธรรมในการดูแลลูก ไม่เลือกที่รักมักที่ชังไม่ว่าในเรื่องเพศ ผิวหรือลำดับการเกิด เช่น ไม่รังเกียจว่าลูกจะเป็นชายหรือหญิง ผิวขาวหรือดำ เป็นลูกคนโตหรือคนเล็ก ก็ต้องให้ความรักเท่าเทียมกัน

1.6 ใช้วิธีประชาธิปไตยในการอบรมเลี้ยงดูแลลูก ประชาธิปไตยในที่นี้ หมายถึง การที่บุคคลมีเสรีภาพโดยไม่รุกร้าเอกสิทธิ์ส่วนบุคคล เช่น ลูกไม่ควรไปรื้อค้นตู้เสื้อผ้าของพ่อแม่ โดยไม่ได้รับอนุญาต และในทำนองเดียวกันพ่อแม่ก็ไม่ควรจะไปรื้อค้นตู้เสื้อผ้าของลูกโดยถือสิทธิ์ว่าเป็นพ่อแม่ หากพ่อแม่อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พ่อแม่ต้องยอมรับในความคิดเห็นของลูก การลงโทษอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล

2. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ หมายถึง การที่ถูกปฏิบัติตนต่อพ่อแม่ดังนี้

2.1 แสดงความเคารพเชื่อฟัง พ่อแม่ยอมรับและหวังดีต่อลูก ปรารถนาที่จะให้ลูกมีความสุข ความเจริญ พ่อแม่จึงให้คำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เสมอ ลูกควรเชื่อฟัง แม้ว่าบางครั้งพ่อแม่จะห้ามทำให้สิ่งที่ลูกต้องการ ลูกที่คิดก็ควรเชื่อฟัง หรือมีฉันทันทีนิ่งเฉยเสีย ไม่ควรโต้เถียง หรือใช้วาจาก้าวร้าว แสดงการดูหมิ่นพ่อแม่ หรือพุดจาให้พ่อแม่สะเทือนใจ

2.2 แสดงความกตัญญูกตเวที คือ สำนึกในบุญคุณและตอบแทนพระคุณพ่อแม่

2.3 ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้ความปรารถนาของพ่อแม่สัมฤทธิ์ผล

2.4 ไม่สุร่ยสุร่าย รู้จักประหยัดและเก็บออมเงินของพ่อแม่และเงินที่หามาได้ด้วยตัวเอง เพื่อจะได้มีฐานะที่มั่นคงในอนาคต

2.5 ไม่ประพฤติตนเกเร หรือเป็นนักเลงการพนันจนทำให้พ่อแม่เสียใจ

2.6 ช่วยเหลืองานในบ้านเท่าที่จะทำได้ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ แม้เมื่อมีอาชีพการงานเป็นปึกแผ่นแล้วหากมีงานที่ช่วยได้ก็ควรที่จะช่วย

2.7 มีความเกรงใจพ่อแม่ เช่น ไม่หยิบสิ่งของของพ่อแม่ไปใช้โดยพลการ

2.8 รักษาความดี เกียรติยศชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล

2.9 พอใจในทรัพย์สมบัติที่พ่อแม่มอบให้ และรักษาทรัพย์นี้ไว้ให้พอกพูน

จากข้อความดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการมีครอบครัวที่สมบูรณ์คือการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวอันจะส่งผลต่อจิตใจให้แสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ถ้าครอบครัวมีความอบอุ่น มีความเข้าใจก็จะทำให้เป็นแนวทางหรือเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สมาชิกในครอบครัว มีความมั่นใจและมีความมั่นคงในการแสดงอารมณ์หรือแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับตนเอง ได้แก่ พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มูสเสน และคองเกอร์ (Muses and Conger. 1956 : 250) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อการพัฒนาการของเด็ก พบว่าพื้นฐานพฤติกรรมเกิดขึ้นเนื่องมาจากบรรยากาศของบ้าน ถ้าทุกคนในบ้านมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันก็จะแสดงพฤติกรรมที่ดีสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลอื่นด้วย

เซียร์ส (Sears. 1957 : 60) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน เป็นมิตามารดาที่บุตรรัก และบุตรเห็นความสำคัญของมิตามารดา ซึ่งจะทำให้บุตรยอมรับการอบรมสั่งสอนต่าง ๆ ของมิตามารดาได้โดยง่าย และลอกเลียนลักษณะทางเพศที่เหมาะสมของมิตามารดาเป็นแบบอย่างไม่รู้ตัว

แฟลนเดอร์ (Flander. 1968 : 27) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลอง แสดงให้เห็นว่าถ้าสร้างให้เกิดความสนิทสนม และความอบอุ่นระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก เด็กจะเลียนแบบลักษณะทางเพศของผู้ใหญ่มากกว่าผู้ใหญ่ที่ทำตัวห่างเหินกับเด็ก

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อรุณศรี อนันตรศิริชัย (2513 : 26 – 27) ได้ทำการศึกษาภูมิหลังทางครอบครัวของเด็กที่มีปัญหาและเด็กที่ไม่มีปัญหา ในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 100 คน ในกรุงเทพฯ โดยสัมภาษณ์ผู้ปกครองเกี่ยวกับครอบครัวและครูเป็นผู้ประเมินพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ระหว่างมิตามารดา บิดากับบุตรและมารดากับบุตรที่ไม่ดี

นิพนธ์ คันธเสรี (2528 : 40 – 44) ศึกษาเกี่ยวกับสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่าครอบครัวขาดมนุษยสัมพันธ์โดยเฉพาะพ่อกับแม่มีผลร้ายต่อลูกมากที่สุด ลูกจะขาดความรักจากพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะมีแต่ความทุกข์ ไม่มีความรัก ความอบอุ่นที่จะแบ่งปันให้แก่ลูกแต่ถ้าพ่อแม่รักกันดีมีความสุข เขาก็จะมีความรักอย่างเปี่ยมล้นสำหรับลูกด้วย ลูกที่เติบโตมาจากครอบครัวที่แตกแยกในความสัมพันธ์ย่อมจะมีบุคลิกและสุขภาพจิตใจที่มีปัญหาในตัวเองและกับผู้อื่น

รัชนี วารินทร์ (2531 : 61) ศึกษาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลแบบที่พ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น เอาใจใส่ ให้เหตุผลแก่ลูก ให้คำแนะนำสั่งสอนจึงทำให้เด็กหญิงถ่ายทอดลักษณะทางเพศของแม่

ดวงเดือน พันธุมนาวินและงามตา วณิชทานนท์ (2536 : 165) ได้ทำวิจัยเรื่องลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้องกัน โดยศึกษากับเด็กนักเรียนชายหญิงอายุตั้งแต่ 10 ถึง 17 จำนวน 4,590 คน พบว่าครอบครัวแตกแยกที่มีแต่บิดาหรือมารดาอยู่ตามลำพังกับเด็ก จะมีผลเสียต่อจิตใจและพฤติกรรมของเด็กในหลายด้านมากที่สุด

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวมีผลต่อสุขภาพจิตของสมาชิกภายในครอบครัวถ้าภายในครอบครัวมีสัมพันธ์ภาพที่ไม่ดีจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมในเรื่องของการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ที่ไม่มีความมั่นคงภายในจิตใจทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ และเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็จะไม่ปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัวซึ่งอาจจะทำให้หันไปปรึกษาหรือทางออกวิธีอื่นซึ่งอาจจะเป็ทางออกที่กลายเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานที่สังคมวางไว้เพราะคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้วซึ่งขาดการแนะนำหรือการให้คำปรึกษาจาก

บุคคลภายในครอบครัวแต่ถ้าครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันก็จะทำให้ช่วยเหลือกันอย่างมีเหตุมีผล และมีกำลังใจให้กันสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน

2.4.1.1 ความหมายสัมพันธภาพ (Relationship)

สวานีย์ ดันตีพัฒนานันท์ (2522 : 57) กล่าวว่า สัมพันธภาพ หมายถึง การที่บุคคล 2 คน หรือมากกว่า 2 คน ทำความรู้จักติดต่อกันโดยมีวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นเดือนเป็นปี หรือตลอดชีวิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดและลักษณะสัมพันธภาพ

วิจิตร อาวะกุล (2526 : 20) กล่าวว่า บุคคลย่อมมีความแตกต่างกันมากบ้าง น้อยบ้าง จากดีที่สุด ดีมาก ดี ค่อนข้างดี พอใช้ ใช้ไม่ได้ เลว เลวน้อย เลวมาก เหล่านี้คละกันไป บุคคลจึงต้องเผชิญและสัมพันธภาพกับบุคคลเหล่านี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พีไลร์ตัน ทองอุไร (2529 : 57) กล่าวว่า สัมพันธภาพ หมายถึง การทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้เป็นกระบวนการระหว่างบุคคลขึ้น โดยพยายามทำให้การปฏิสัมพันธ์กันนั้นเกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน

ดังนั้นสัมพันธภาพจึงหมายถึง พฤติกรรมการแสดงปฏิสัมพันธ์ได้คอบระหว่างบุคคล ทั้งภาษาท่าทางและถ้อยคำเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วม โดยใช้ความอดทน ควบคุมอารมณ์ในการอยู่ร่วมกันและมีน้ำใจช่วยเหลือ เพื่อให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน

การสร้างสัมพันธภาพนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในการดำรงชีวิตของคนเราซึ่งเริ่มมาตั้งแต่แรกเกิดถึงช่วงสุดท้ายของชีวิต บุคคลจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในด้านต่าง ๆ ของชีวิตขึ้นอยู่กับ การสร้างสัมพันธภาพ บางคนแม้จะมีความรู้ความสามารถสูง แต่มีการติดต่อสื่อสารกับบุคคลภายนอกในรูปแบบไม่เหมาะสม ก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อกันทำให้มีปัญหาในการดำรงชีวิต เกิดความอึดอัดไม่สบายใจ ขาดความมั่นใจ จึงหลบหนีจากสังคม หรือประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิต

สิ่งสำคัญที่เป็นพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน คือ ความรัก ความเข้าใจ การให้เกียรติ ยอมรับซึ่งกันและกัน ซึ่งก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน พีไลร์ตัน ทองอุไร (2529 : 97) กล่าวว่า มโนทัศน์พื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพซึ่งจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์เป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย ได้แก่ มโนทัศน์พื้นฐานในเรื่องความรัก ความเอาใจใส่ มีน้ำใจ ความเห็นอกเห็นใจ ความเชื่อถือ และการให้เกียรติต่อกันเป็นบ่อเกิดแห่งการยอมรับแล้วเมื่อเกิดการยอมรับแล้วความสนใจต่อกันจะมากขึ้น ก่อให้เกิดความต้องการที่จะติดต่อสื่อสาร และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการสร้างสัมพันธภาพกระบวนการของสัมพันธภาพเป็นกระบวนการที่บุคคล 2 คน หรือมากกว่าต่างแสดง

พฤติกรรมต่อกันและพฤติกรรมที่แสดงออกต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้นมีทั้งการแสดงออกทางภาวะถ้อยคำ เช่น การใช้ถ้อยคำสุภาพ นุ่มนวล ต่อกันและการแสดงออกทางภาษาท่าทาง เช่น สีหน้า แววตา น้ำเสียง การเคลื่อนไหว ซึ่งพฤติกรรมที่แต่ละบุคคลแสดงต่อกันแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

ชิกเกอร์ริง (Chickering. 1969 : 94) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับ

1. ความรู้สึกเกี่ยวกับความอดทนที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น

2. คุณภาพของสัมพันธภาพ

1. ความอดทนที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น

ความอดทนที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลสามารถยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่นและมีความใจกว้าง ชิกเกอร์ริง (Chickering. 1969 : 94) ซึ่งการยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่นนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น

นอกจากนี้ วิจิตร อวระกุล (2526 : 21 – 22) กล่าวว่าบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันมากบ้างน้อยบ้างและการเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จะทำให้บุคคลทำใจ และได้มีความอดทนในความสัมพันธ์ วิจิตร อวระกุล (2526 : 21 – 22) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของบุคคลดังนี้

1. รูปร่างหน้าตา (Appearance) บุคคลย่อมเลือกเกิดไม่ได้ บางคนสูง บางคนดำ บางคนขาว บางคนหน้าตาดี บางคนพิการ เป็นต้น แต่มนุษย์เป็นคนเสมอกันหมด ดังนั้นไม่ควรมียอคติในรูปร่างท่าทางและการแต่งกายของบุคคลในการมีความสัมพันธ์

2. อารมณ์ (Emotional) บุคคลมีอารมณ์ต่างกัน บางคนอารมณ์เย็น บางคนอารมณ์โมโห ฉุนเฉียว โกรธง่าย การแสดงออกต่างกันทำให้บุคลิกต่างกัน

3. นิสัย (Habit) บางคนนิสัยดี ขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์สุจริต แต่บางคนนิสัยใจคอร้าย ไร้ใจไม่ได้ คดโกง เป็นต้น

4. ทักษะ (Attitude) หรือท่าทีความรู้สึกที่แสดงออกแตกต่างกันเป็นรายบุคคลหรือหมู่เหล่า

5. พฤติกรรม (Behavior) ของมนุษย์ต่างกันสุดพรรณนา

6. ความถนัด (Aptitude) บุคคลมีความถนัดตามธรรมชาติต่างกันถ้าได้ทำงานที่ถนัดจะทำได้ดีมาก แต่ถ้าให้ทำงานในสิ่งที่ไม่ถนัด นอกจากจะทำได้หรือทำได้แต่ไม่ดี ผลงานเสียหนัก กลุ้มใจ

7. ความสามารถ (Ability) บุคคลมีความสามารถแตกต่างกัน เช่น ด้านร่างกาย แข็งแรงไม่เท่ากัน คนที่แข็งแรงย่อมทำงานหนักได้มากกว่าคนอ่อนแอ ผู้ชายแข็งแรงกว่าผู้หญิง ผู้หญิงทำงานละเอียดเรียบร้อย

8. สุขภาพ (Health) บุคคลย่อมมีสุขภาพแข็งแรง อ่อนแอไม่เท่ากัน บางคนคอมแข็งแรง น้อย บางคนมีโรคประจำตัว บางคนสมบูรณ์

9. รสนิยม (Taste) บุคคลมีรสนิยมต่างกัน ดังนั้นจึงไม่ควรดูถูกเหยียดหยาม เหยียดเย้ย ถากถางคำหยาบคายเพราะบุคคลมีพื้นฐานต่างกัน

สรุปได้ว่าความอคติที่อยู่ร่วมกับบุคคลอื่น บุคคลต้องเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น ไม่ควรให้ความไม่เข้าใจกันเป็นเครื่องกีดขวางความสัมพันธ์เพราะทำให้เกิดอคติ อารมณ์ขัดแย้งในความไม่เหมือนตนเอง บุคคลต้องพยายามเข้าใจเปิดกว้างและระลึกว่าความเป็นคนของแต่ละบุคคลจะต้องได้รับความเคารพนับถือควรมีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่น (วิจิต อาวะกุล. 2526 : 24 – 25)

2. คุณภาพของสัมพันธภาพ

ซิกเกอร์ริง (Chickering. 1969 : 94) กล่าวว่าคุณภาพของสัมพันธภาพ หมายถึง ความรู้สึกจากการพึ่งพาตนเองหรือพึ่งบุคคลอื่นไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน ได้แก่ การวางใจ การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ตลอดจนการให้และการรับ ดังนั้นคุณภาพของสัมพันธภาพจะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลมีความไว้วางใจ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นั่นสิ่งที่สำคัญคือ บุคคลจะต้องมีความจริงใจต่อกันเปิดเผยตนเอง ซึ่งจะทำให้เกิดความไว้วางใจนั้นใจในตัวบุคคลนั้น การไว้วางใจจะเกิดจากการยอมรับและการเปิดเผยต่อกันอย่างจริงใจ มีการช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ หากบุคคลมีการเปิดเผยตนเองแต่ไม่ยอมรับบุคคลอื่น ความไว้วางใจก็จะไม่เกิดขึ้น (Johnson. 1972 : 43 – 46)

ซูซีย์ สมิททิกอร์ (2528 : 87 – 88) กล่าวว่า ส่วนการให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนเป็นการให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น ขณะเดียวกันต้องไม่เป็นการทำร้ายตนเอง หรือมีลักษณะที่สนองความต้องการของผู้อื่นเสมอ พยายามที่จะทำอะไรเพื่อบุคคลอื่นแต่ฝ่ายเดียว ซึ่งจะทำให้บุคคลนั้นรู้สึกเหนื่อยอ่อนทั้งกายและใจ กลายเป็นบุคคลเหินห่างกับตนเอง แต่ถ้าเราเป็นตัวของตัวเองและรู้วิธีการสร้างความสมดุลระหว่างความต้องการของตนเองและบุคคลอื่น ถึงแม้เราจะช่วยเหลือบุคคลอื่นในยามที่บุคคลนั้นมีปัญหา แต่เราจะไม่แก้ปัญหานั้นหมดทุกอย่าง เพราะเรามีความเชื่อมั่นว่าบุคคลนั้นมีความสามารถที่จะรับผิดชอบตนเองได้

สรุปได้ว่า คุณภาพของสัมพันธภาพมีลักษณะของการพึ่งพอใจซึ่งกันและกัน คือ ถ้าเปิดเผยตนเอง มีความไว้วางใจ ให้ความช่วยเหลือสนับสนุน มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ และไม่ควรวินิจฉัยวิจารณ์หรือตำหนิผู้อื่นมากเกินไป ก็จะนำไปสู่สัมพันธภาพที่ดีได้

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.4.2.1 งานวิจัยในประเทศ

นิวคอมบ์ (Newcomb. 1962 : 81) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่ม พอแบ่งได้ 4 ประการ คือ

ประการแรก ขนาดของกลุ่มสมาชิกที่อยู่ในกลุ่ม ซึ่งมีขนาดใหญ่ มีคนมาก โอกาสที่สมาชิกจะแสดงออกทางด้านความคิดเห็นก็อาจจะทำได้ไม่เต็มที่ แต่ในกลุ่มขนาดเล็กสมาชิกทุกคนย่อมมีโอกาสแสดงความคิดเห็นมากกว่าในกลุ่มขนาดใหญ่

ประการที่ 2 ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เช่น ทางด้านอายุ เพศ และระดับชั้นในสังคม ตลอดจนการนับถือศาสนาสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลตั้งแต่เริ่มแรกที่จะทำให้เกิดความแตกต่างหรือการเข้ากันได้ของสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งก่อให้เกิดอิทธิพลในด้านการตัดสินใจ โดยยึดมติของกลุ่มเป็นหลัก

ประการที่ 3 การอยู่อย่างโดดเดี่ยว ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของเพศ อายุ ผิวหรือศาสนา และสิ่งอื่น ๆ ลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้อื่นทำให้เกิดปัญหาการอยู่อย่างปราศจากเพื่อนซึ่งสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งได้พิจารณาปัญหาและพยายามขจัดเรื่องความโดดเดี่ยวในสังคมของนักศึกษา

ประการที่ 4 กลุ่มอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคล สมาชิกของกลุ่มจะมีความรู้สึกที่ว่ากลุ่มนั้นมีความสำคัญมากที่จะเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลให้เป็นที่ไปตามสมาชิกส่วนใหญ่ภายในกลุ่มได้

แอสติน (Astin. 1969 : 141) ได้ศึกษาวิจัยพบว่าในการเลือกสาขาวิชาและอาชีพของนักศึกษา มักคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ลักษณะที่เป็นเช่นนี้สัมพันธ์กับค่านิยมของกลุ่มเพื่อน

ลาร์สัน (Larson. 1972) ได้อ้างอิงจากงานวิจัยหลายฉบับ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบอิทธิพลของพ่อแม่กับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน พบว่าครอบครัวมีอิทธิพลเพียงเล็กน้อยต่อเยาวชนและเยาวชนไม่ยอมรับพ่อแม่ เพราะพึ่งพอใจในตัวเพื่อนมากกว่า

2.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประนอมศรี ดุทยานนท์ (2511 : 60 – 61) ได้ศึกษาความต้องการของวัยรุ่น และพบว่าวัยรุ่นต้องการเสรีภาพในการคบเพื่อนต้องการปกครองตนเองอย่างผู้ใหญ่ ต้องการเพื่อนสนิทเพื่อระบายความในใจ หรือเป็นเพื่อนปรึกษาในยามทุกข์ ต้องการที่จะเป็นที่รู้จักในหมู่เพื่อน ๆ

บุญนาถ คุ้มภัย (2522 : 44 – 45) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางสังคมของวัยรุ่นในวิทยาลัยครู วิทยาลัยอาชีวศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครราชสีมา โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 757 คน ในด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า นักศึกษาต้องการมีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาทุกสิ่งทุกอย่างได้ ต้องการเป็นที่ชอบพอของเพื่อนทุกคน และต้องการเป็นคนที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดี เพราะจะทำให้เข้ากับเพื่อน ได้

★ นันทิรัตน์ คูณากร (2532 : 107) ศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ สาเหตุเกิดจากพฤติกรรมเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น คิดเป็นร้อยละ 43.2 ของนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

จากงานวิจัยดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการคบเพื่อนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เพราะเพื่อนสามารถคุยและปรึกษาปัญหาได้ทุกเรื่องเนื่องจากมีสภาพแวดล้อมและทัศนคติที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกันอีกทั้งเป็นการปรับตัวเพื่อสร้างการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

3. กลุ่มหญิงรักหญิง / กลุ่มเลสลา (Lesla)

กลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา (Lesla) หมายถึง กลุ่มหญิงรักหญิงที่จัดตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี 2543 เพื่อให้สมาชิกได้รู้จักและมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน มีการให้ความช่วยเหลือและคำปรึกษาในกรณีที่มีปัญหาทางด้าน การปรับตัวในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางในการให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ของสมาชิกภายใต้ชื่อกลุ่มว่าเลสลา (Lesla) มีที่อยู่ทางเว็บไซต์ คือ เลสลาคอทคอม (www.lesla.com)

สิทธิประโยชน์ของสมาชิกมีดังนี้

1. สมาชิกใหม่ทุกคน จะ ได้เข้างานปาร์ตี้ฟรี 1 ครั้ง
2. เนื้อที่โฮมเพจ ส่วนตัว 30 เมกกะไบต์
3. ส่วนลดแฮร์ออนฟิล์ม (Hair on Film) 20% 1 ครั้ง
4. ส่วนลดแฮร์ออนฟิล์ม (Hair on Film) 10% ตลอดอายุสมาชิก
5. ส่วนลดอย่างน้อย 15% ในปาร์ตี้ทุกครั้ง
6. ข่าวสารของสมาชิกผ่านทางอีเมลล์
7. สามารถใช้บริการออนไลน์ไซต์เซอร์วิส (on – site service) เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตลอด 24 ชั่วโมง
8. โฆษณาธุรกิจส่วนตัวได้ที่หน้าแรกในเฟรนด์บิซิเนส (Friend's business) โดยที่ธุรกิจนั้นจะต้องไม่ผิดกฎหมาย และไม่ขัดต่อนโยบายของกลุ่ม
9. อื่น ๆ จะแจ้งให้ทราบเป็นระยะ

ขั้นตอนการสมัครสมาชิก

1. ส่งชื่อที่ต้องการใช้ลงในทะเบียนสมาชิก
2. ที่อยู่สำหรับส่งบัตรสมาชิก หรือวิธีการรับบัตรสมาชิก
3. อีเมลล์ที่ต้องการให้ติดต่อและส่งข่าวสาร
4. ชื่อที่ต้องการใช้ในโฮมเพจ (www.lesla.com)
5. รูปหรือรายละเอียดที่ต้องการให้ลงในโฮมเพจ
6. โอนเงินค่าสมัคร 350 บาท ต่อ 1 ปี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 500 คน ปี 2546 ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักหญิงเลสลา (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 100 คน ซึ่งมีความเชื่อมั่นร้อยละ 90 (Yamane. 1967 : 866) ในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร (Simple Random Sampling) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาประชากรที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเป็นเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี ต้องเป็นสมาชิกกลุ่มเลสลาอยู่ในปี พ.ศ.2546 ได้จำนวนประชากร 500 คน
2. ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายมา 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3. วิธีสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ

ตัวอย่างแบบสอบถามด้านส่วนตัว

1. ท่านมีอายุ.....ปี
2. ระดับการศึกษา
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ระดับปริญญาตรี
 - () สูงกว่าปริญญาตรี
3. อาชีพ
 - () ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - () พนักงานบริษัทเอกชน
 - () นักศึกษา
 - () ลูกจ้าง
 - () ไม่ได้ประกอบอาชีพ
 - () กิจการส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1 ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจาก 2.1 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ เวนี กรีทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และคุณบัวแก้ว บุญเพ็ง เพื่อตรวจหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้

2.4 การหาค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 7 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวน 20 คน จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุด นำผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูง 25% และผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดย t-test โดยเลือกเฉพาะที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.41 -4.31

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยคัดเฉพาะข้อที่ใช้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 2.5 มาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7514

2.6 ลักษณะของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท์มี 5 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านพอสมควร
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ท่านมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเท่านั้น					
00	โดยเนื้อแท้ท่านเป็นคนรักต่างเพศ แต่ปัจจุบันเป็นคนรักเพศเดียวกัน					
00	ท่านเป็นคนรักเพศเดียวกันและรักต่างเพศในขณะเดียวกัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)		ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
ปานกลาง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 8 – 11) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีพฤติกรรมรักร่วมเพศปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ศึกษาแบบสอบถามทัศนคติของ จรรยา ฉินศิริเศรษฐ (2546 : 87 - 89)

3.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจาก 3.1 และ 3.2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ เวนี กรีทอง อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และคุณบัวแก้ว บุญเพ็ง เพื่อตรวจหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้

3.5 การหาค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 19 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวน 20 คน จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุด นำผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูง 25% และผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดย t-test โดยเลือกเฉพาะที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.01 – 4.40

2.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยคัดเฉพาะข้อที่ใช้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 2.5 มาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7545

2.7 ลักษณะของแบบสอบถามทัศนคติ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท์มี 5 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.1 แบบสอบถามด้านความคิด

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านบ้าง
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านเลย

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	ด้านความคิด ท่านคิดว่าผู้ชายมักทำให้ผู้หญิงเสียใจและผิดหวัง					
00	ท่านคิดว่าสังคมให้การยอมรับมากขึ้น					
00	ท่านคิดว่าความรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติและไม่ทำให้ ตนเองเสียหาย					
00	ท่านคิดว่าความรักเพศเดียวกันไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน					

3.2 แบบสอบถามด้านความรู้สึก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ด้านความรู้สึก ท่านรู้สึกอบอุ่นกับการรักเพศเดียวกัน					
00	ท่านรู้สึกมีความสุข สบายใจกับการรักเพศเดียวกัน					
00	ท่านรู้สึกไม่อยากมีครอบครัวเพราะไม่อยากมีภาระในการ เลี้ยงดูบุตร					

3.3 แบบสอบถามด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความตรงกับท่านเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับท่านบ่อย
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับนาน ๆ ครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับท่านเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ด้านพฤติกรรม ท่านชอบเล่นแบบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก					
00	ท่านมักเขินอายเมื่ออยู่ใกล้คนที่ถูกใจที่เป็นเพศหญิง					
00	ท่านถูกผู้หญิงด้วยกันให้ความสนใจอยู่เสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อยครั้ง	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	น้อย	นาน ๆ ครั้ง	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	ไม่เคยเลย	ให้ 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อยครั้ง	ให้ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	น้อย	นาน ๆ ครั้ง	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	ไม่เคยเลย	ให้ 5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 8 – 11) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีทัศนคติทางลบ

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีทัศนคติปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีทัศนคติทางบวก

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

4.1 ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวของ ยิ่งยง ยุทธศักดิ์ (2531 : 154 – 156)

4.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจาก 4.1 และ 4.2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

4.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ เวนนี่ กริทอง อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และคุณบัวแก้ว บุญเพ็ง เพื่อตรวจหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้

4.5 การหาค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวน 20 คน จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุด นำผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูง 25% และผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดย t-test โดยเลือกเฉพาะที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 20 ข้อมีค่า t อยู่ระหว่าง 2.95 – 4.22

4.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยคัดเฉพาะข้อที่ใช้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 3.5 มาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7865

4.7 ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ที่มี 5 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านพอสมควร
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	พฤติกรรมที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อท่าน ในครอบครัวของข้าพเจ้าทุกคนเอาใจใส่สารทุกข์สุกดิบ ซึ่งกันและกัน					
00	เมื่อครอบครัวมีปัญหาทุกคนในบ้านช่วยเหลือกัน แก้ปัญหา					
000	เมื่อเวลาว่างผู้ปกครองจะพูดคุยหยอกส้อกับข้าพเจ้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)		ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
ปานกลาง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 8 – 11) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวในระดับ ไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวในระดับ

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวในระดับดี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

5.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของ ฐไร ชุมรุม (2535 : 154 – 156)

5.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจาก 5.1 และ 5.2 มาเป็นแนวทางในการสร้างโดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

5.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ เวนี กรีทอง อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และคุณบัวแก้ว บุญเพ็ง เพื่อตรวจหาความเหมาะสมทั้งทาง ด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตาม คำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้

5.5 การหาค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวน 20 คน จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาเรียงลำดับ จากคะแนนสูงสุดจนถึงต่ำสุด นำผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูง 25% และผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดย t-test โดยเลือกเฉพาะที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้จำนวน 20 ข้อมีค่า t อยู่ระหว่าง 3.90 – 4.20

5.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยคัดเฉพาะข้อที่ใช้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดใน ข้อ 5.5 มาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .7210

5.7 ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท์มี 5 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านแบบวัดนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านพอสมควร
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ท่านยอมรับกับความคิดเห็นของเพื่อนเสมอ					
00	ท่านได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนเสมอ					
00	เมื่อมีปัญหาท่านมักปรึกษากับเพื่อนของท่าน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)		ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
ปานกลาง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 8 – 11) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรม
รักร่วมเพศในระดับไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรม
รักร่วมเพศในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรม
รักร่วมเพศในระดับดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อไปยังสถานที่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากสมาชิกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ไปแจกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 ฉบับ ณ.วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2546 และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเองได้กลับคืนมาทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วนำไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไป คัดคำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t - test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเป็นรายชื่อ โดยหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 3.2 หาค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเริ่มจากการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และลำดับขั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติการแจกแจง F
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจง t
df	แทน	Degree of freedom
SS	แทน	Sum of Squares
MS	แทน	Mean Squares
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
\hat{Y}	แทน	สมการพยากรณ์พหุคูณรวมเพศ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์พหุคูณรวมเพศ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
X_1	แทน	อายุ
X_2	แทน	ระดับการศึกษา
X_3	แทน	อาชีพข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
X_4	แทน	อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน
X_5	แทน	อาชีพนักศึกษา
X_6	แทน	อาชีพลูกจ้าง
X_7	แทน	อาชีพธุรกิจส่วนตัว

X_8	แทน	ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความคิด
X_9	แทน	ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความรู้สึก
X_{10}	แทน	ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศ
X_{11}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
X_{12}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
Y	แทน	พฤติกรรมรักร่วมเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปคือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน โดยจำแนกตามลักษณะของข้อมูลหรือตัวแปรต่างๆที่ใช้ในการศึกษา และการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการตรวจสอบสมมติฐานดังนี้

- ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของผู้หญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาและอาชีพ
- ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในครอบครัวสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ พฤติกรรมรักร่วมเพศทัศนคติพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในครอบครัวสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษาและอาชีพ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและอัตราส่วนร้อยละข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษาและอาชีพ

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	16	16.0
ระดับปริญญาตรี	73	73.0
สูงกว่าปริญญาตรี	11	11.0
รวม	100	100.0
อาชีพ		
ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	7	7.0
พนักงานบริษัทเอกชน	34	34.0
นักศึกษา	47	47.0
ถูกจ้าง	4	4.0
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	6	6.0
ธุรกิจส่วนตัว	2	2.0
รวม	100	100.0

จากตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 73 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 73.0 รองลงมาคือ การศึกษาที่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 16 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 16.0 และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาที่สูงกว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 11 คน ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 11.0

อาชีพ ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา มีจำนวน 47 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 47.0 รองลงมา คือ เป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 34 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 34.0 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 7 ถูกจ้าง มีจำนวน 4 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 4 ธุรกิจส่วนตัวมีจำนวน 2 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 2 ในกลุ่มตัวอย่างที่สำรวจในครั้งนี้ ไม่ได้ประกอบอาชีพ อีก 6 คน คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 6.0

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ปัจจัย	\bar{X}	S	แปลผล
อายุ	24.52	7.36	วัยผู้ใหญ่
ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ			
ทัศนคติด้านความคิด	3.78	.59	ทางบวก
ทัศนคติด้านความรู้สึก	3.35	.49	ปานกลาง
ทัศนคติด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม	3.20	.73	ปานกลาง
ด้านครอบครัว			
สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ			
รักร่วมเพศ	3.86	.61	ดี
ด้านสิ่งแวดล้อม			
สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	3.90	.50	ดี
พฤติกรรมรักร่วมเพศ	2.76	.63	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า มีค่าเฉลี่ยตัวแปรอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่ ทัศนคติด้านความคิดอยู่ในทางบวก สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในระดับดี ทัศนคติด้านความรู้สึกแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมและพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ พฤติกรรมรักร่วมเพศ ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการร่วมเพศ ตัวแปรอายุ ระดับการศึกษา อาชีพทัศนคติต่อพฤติกรรมร่วมเพศ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมการร่วมเพศและสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมการร่วมเพศ ดังปรากฏผลในตาราง 3

ตัวแปร	Y	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂
Y	1.000	-.075	-.049	-.004	-.153	.203	-.190*	.005	.370*	.615*	.578*	-.081	.204*
X ₁		1.000	.041	.237*	.364*	-.629*	.134	.031	-.005	.028	.157	.063	.108
X ₂			1.000	.079	.104	-.195*	.124	.087	-.023	-.018	.101	-.105	-.126
X ₃				1.000	-.197*	-.258*	-.056	-.039	-.003	-.029	-.012	-.037	-.047
X ₄					1.000	-.676*	-.147	-.103	-.016	.025	-.054	.045	.100
X ₅						1.000	-.192*	-.135	.022	.143	.080	-.021	.014
X ₆							1.000	-.029	-.062	-.067	-.057	-.012	-.085
X ₇								1.000	.054	-.104	-.020	.027	-.126
X ₈									1.000	.448*	.377*	.154	.405*
X ₉										1.000	.517*	-.097	.309*
X ₁₀											1.000	-.070	.171*
X ₁₁												1.000	.406*
X ₁₂													1.000

* มีระดับนัยสำคัญที่ .05

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ ได้แก่ทัศนคติต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ ในด้านความคิด (X_9) ทัศนคติต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศในด้านความรู้สึก (X_9) ทัศนคติต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศในด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ (X_{11}) และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ (X_{12})

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรกร่วมเพศของเพศหญิง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) แสดงในตาราง 4 และ 5

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	3	48.682	16.227	30.599**
Residual	96	50.318	.524	
Total	99	99.000		

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตาราง 5 พบว่ามี 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยทั้งสาม ได้แก่ ปัจจัยต่าง ๆ ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรกร่วมเพศของเพศหญิง ในกรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X_9	.548	.085	.421	.615	.378	59.640**
X_9, X_{10}	.331	.086	.384	.686	.471	43.126**
X_9, X_{10}, X_{11}	-.002	.074	-.147	.701	.492	30.958**
	R	=	.701			
	R ²	=	.492			
	SE	=	.458			
	a	=	.369			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของผู้หญิง มีทั้งหมด 3 ปัจจัย โดยเรียงจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความรู้สึก (X_9) ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) อายุ (X_1) โดยปัจจัยทั้ง 3 นี้ สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมรักร่วมเพศ ของผู้หญิง ได้ร้อยละ 49.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิง ในกรุงเทพมหานคร ของกลุ่มสมาชิก
เลสลา ในรูปคะแนนดิบได้แก่

$$\hat{Y} = .369 + .548 X_9 + .331 X_{10} - .002 X_1$$

สมการพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิง ในกรุงเทพมหานคร ของกลุ่มสมาชิก
เลสลา ในรูปคะแนนมาตรฐานได้แก่

$$Z = .421 X_9 + .384 X_{10} - .174 X_1$$

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สำคัญในการทำนายว่าปัจจัยใดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักร่วมเพศ (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 500 คน ปี 2546 ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สมาชิกกลุ่มหญิงรักร่วมเพศ (Lesla) ที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี จำนวน 100 คน ซึ่งมีความเชื่อมั่นร้อยละ 90 (Yamane. 1967 : 866) ในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร (Simple Random Sampling) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาประชากรที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเป็นเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 15 – 43 ปี ต้องเป็นสมาชิกกลุ่มเลสลาอยู่ในปี พ.ศ.2546 ได้จำนวนประชากร 500 คน
2. ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายมา 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรกร่วมเพศ จำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7514

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ จำนวน 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7545

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7865

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ จำนวน 13 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7210

วิธีการดำเนินการรวบรวมข้อมูล

วิธีการรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อไปยังสถานที่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากสมาชิกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 ฉบับ ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเองได้กลับคืนมาทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วนำไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปคิดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมกับพฤติกรรมรกร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรกร่วมเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร กลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในด้านความคิด (X_8) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความรู้สึก (X_9) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านแนวโน้มน้ำที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (X_{11}) และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ (x_{12})
2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) ระดับการศึกษา (X_2) อาชีพ ($X_3 - X_7$)
3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลา โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 3 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความรู้สึก (X_9) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านแนวโน้มน้ำที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) และอายุ (X_1) ตามลำดับ สามารถร่วมกันอธิบายถึงความแปรปรวนของพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ร้อยละ 49.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. สมการพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลา ได้แก่
 - 4.1 สมการพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .369 + .548 X_9 + .331 X_{10} - .002 X_1$$
 - 4.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .421 X_9 + .384 X_{10} - .174 X_1$$

การอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร กลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในด้านความคิด (X_8) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความรู้สึก (X_9) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านแนวโน้มน้ำที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (X_{11}) และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ (x_{12})

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

- 1.1.1 ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความคิด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

.01 แสดงว่าผู้ที่มีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความคิดทางบวกทำให้มีระดับพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะการคิดว่าการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติไม่ทำให้ตนเองเสียหายและไม่ทำให้ใครเดือดร้อนในขณะที่สังคมเริ่มให้การยอมรับมากขึ้น อีกทั้งการมีความคิดที่ว่าผู้ชายมักจะทำให้ผู้หญิงเสียใจและผิดหวัง จึงทำให้เกิดทัศนคติต่อการมีความรักกับเพศตรงข้ามในทางลบซึ่งสอดคล้องกับออร์ทอ ซึนมนุญย์ (2518 : 164 – 170) กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเกิดจากการมีประสบการณ์ไม่ดีกับเพศตรงข้าม ทำให้เจ็บช้ำบาด ไม่อยากมี ความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามไม่ว่าจะเป็นคนไหน จึงหันกลับมาหาเพศเดียวกัน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับสุวิทนา อารีพรค (2524 : 302) ที่ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศไว้ว่าสาเหตุจากสังคมจากการกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายกับหญิง อาจเป็นสาเหตุของการรักร่วมเพศได้ เช่น เด็กชายที่ผิดหวังความรักครั้งแรกจากเด็กหญิงอาจเศร้าโศกเสียใจ และมองเห็นชีวิตรักต่างเพศเป็นความปวดร้าวใจเลยหันเข้าหาเพศเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่สองหรือเด็กหญิงที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย ถ้าไม่ได้รับความสนใจหรือถูกเยาะเย้ยจากชายที่เธอรักเธอก็อาจหันไปหาเพศหญิงด้วยกันแทน และสอดคล้องกับ นงนาค แซ่ตั้ง (2530 : 32- 38) กล่าวถึงการการมองปรากฏการณ์ในรูปของอัตวิสัยในด้านคลินิกว่ารักร่วมเพศเป็นความผิดปกติอันเกิดจากความกลัวที่ซ่อนเร้นอยู่จิตใจได้สำนึกของบุคคล เช่น ความกลัวเพศตรงข้าม กลัวการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Heterophobia) หรือความหวาดระแวงกลัวคิดโรค กลัวบาดเจ็บและอันตรายที่เกิดจากการจินตนาการเอาเองว่าจะได้รับจากการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Paranoid Ideation)

1.1.2 ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความรู้สึก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้ที่มีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านความรู้สึกทางบวกทำให้มีระดับพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะความรู้สึกอบอุ่น มีความสุข มีความสบายใจ มีความเข้าใจ ทำให้อยู่ในสภาวะของความพร้อมที่จะตอบสนองต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งเพศหญิงจะเป็นเพศที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อน ต้องการความรัก ความเข้าใจ ถ้าได้ในสิ่งที่ต้องการก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศและกลายเป็นผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในที่สุด

1.1.3 ทัศนคติด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้ที่มีทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมทางบวกทำให้มีระดับพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะการชอบเล่นแบบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก หรือมักเินอายเมื่ออยู่บุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งถือเป็นความผิดปกติที่เกิดจากพัฒนาการในช่วงวัยเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ นงนาค แซ่ตั้ง (2530 : 36 – 38) กล่าวว่าถือเป็นความผิดปกติที่เกิดจากพัฒนาการเรียนรู้ในวัยเด็กที่มีปัญหาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ (Gender Role Conflict) เชื่อว่าในช่วงที่เด็กอายุประมาณ 4 – 5

ชวนปกติเด็กจะเรียนรู้เอกลักษณ์ทางเพศโดยการยึดถือผูกพันหรือเลียนแบบพ่อหรือแม่ที่มีเพศเดียวกับตน ซึ่งจะติดตัวเด็กไปและมีผลต่อแนวโน้มในการพัฒนาเอกลักษณ์ บทบาท และความพึงพอใจทางเพศในวัยผู้ใหญ่ต่อมา

1.1.4 สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้ที่มีสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่ดีทำให้มีระดับพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะอาจจะต้องการหาประสบการณ์ทางเพศที่แปลกออกไปจึงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งสอดคล้องกับอุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2525 : 20 – 21) กล่าวว่ามีการรักเพศเดียวกันอีกจำนวนมากซึ่งไม่สามารถเอาทฤษฎีใด ๆ มาอธิบายได้ไม่ว่าการเลี้ยงดูอบรมจะดีเยี่ยม ภูมิหลังดี พ่อแม่มีการศึกษาดี มีความรู้ความเข้าใจดูแลเด็กดีเลิศแต่ทำไมเด็กโตขึ้นเป็นรักเพศเดียวกัน

1.1.5 สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครของกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้ที่มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในระดับดีทำให้มีระดับพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะ การได้รับความช่วยเหลือ ความเข้าใจ และการให้คำปรึกษาจากเพื่อน ดังนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลในการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าในกลุ่มเพื่อนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็จะเกิดเลียนแบบกันเพื่อให้เกิดการยอมรับในกลุ่มเพื่อนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิวคอมบ์ (Newcomb. 1962 : 81) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่ม พอแบ่งได้ 4 ประการ คือ

ประการแรก ขนาดของกลุ่มสมาชิกที่อยู่ในกลุ่มซึ่งมีขนาดใหญ่ มีคนมาก โอกาสที่สมาชิกจะแสดงออกทางด้านความคิดเห็นก็อาจจะทำได้ไม่เต็มที่ แต่ในกลุ่มขนาดเล็กสมาชิกทุกคนย่อมมีโอกาสแสดงความคิดเห็นมากกว่าในกลุ่มขนาดใหญ่

ประการที่ 2 ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เช่น ทางด้านอายุ เพศ และระดับชั้นในสังคม ตลอดจนการนับถือศาสนาสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลตั้งแต่เริ่มแรกที่จะทำให้เห็นความแตกต่างหรือการเข้ากันได้ของสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งก่อให้เกิดอิทธิพลในด้านการตัดสินใจโดยยึดมติของกลุ่มเป็นหลัก

ประการที่ 3 การอยู่อย่างโดดเดี่ยว ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของเพศ อายุ ผิวหรือศาสนา และสิ่งอื่น ๆ ลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้อื่นทำให้เกิดปัญหาการอยู่อย่างปราศจากเพื่อนซึ่งสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งได้พิจารณาปัญหานี้และพยายามขจัดเรื่องความโดดเดี่ยวในสังคมของนักศึกษา

ประการที่ 4 กลุ่มอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคล สมาชิกของกลุ่มจะมีความรู้สึกว่าคุณกลุ่มนั้นมีความสำคัญมากที่จะเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลให้เป็นไปตามสมาชิกส่วนใหญ่ภายในกลุ่มได้

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) ระดับการศึกษา (X_2) อาชีพ ($X_3 - X_7$)

2.1 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

2.1.1 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลา อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้ที่มีอายุอยู่ในวัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ วัยกลางคน วัยสูงอายุ บางคนก็มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากบ้างน้อยบ้าง

บางคนจะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยทั้งนี้เพราะไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาตั้งแต่วัยเริ่มแรกแต่ที่หันมามีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพราะความผิดหวังจากความรักที่เป็นเพศตรงข้ามจึงหันมารักเพศเดียวกันในภายหลังซึ่งส่วนใหญ่จะมีลักษณะภายนอกที่เรียกว่าดี

บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้แก่ การชอบเล่นแบบผู้ชายมาตั้งแต่เด็กซึ่งถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นมาตั้งแต่ในวัยเด็กจึงทำให้กลายเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ถาวรจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีลักษณะภายนอกที่เรียกว่าทอม ดังนั้นจึงไม่สามารถบอกได้ว่าระดับอายุจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครมากน้อยเพียงใด อายุจึงไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1.2 ระดับการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลา แสดงว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ต่ำกว่าปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก แต่บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยดังนั้นจึงไม่สามารถบอกได้ว่าระดับการศึกษาจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครในระดับที่มากน้อยเพียงใด ระดับการศึกษาจึงไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1.3 อาชีพ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลา แสดงว่าอาชีพข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน นักศึกษา ลูกจ้าง กิจการส่วนตัว บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากบางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อย

บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อย ทั้งนี้เพราะบางอาชีพซึ่งจะต้องดำรงตนอยู่ในสังคมที่ไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเปิดเผยจะต้องมีการปกปิดไว้บ้างเพื่อไม่ให้คนอื่นมองว่าผิดปกติหรือแตกต่างจากคนอื่นทั่วไป ซึ่งจากการจัดกิจกรรมของกลุ่มเลสลา ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งในการให้อิสระในด้านการแสดงออกต่าง ๆ อย่างเต็มที่

บางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาซึ่งอาจจะมีสภาพแวดล้อมที่มีแต่ผู้หญิง ได้แก่ การพักอยู่หอหญิง การเรียนในโรงเรียนที่มีแต่เพื่อนผู้หญิง ดังนั้นจึงทำให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ เมื่อออกไปสู่สังคมภายนอก ก็อาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงสู่สภาพเดิม

ดังนั้นจึงไม่สามารถบอกได้ว่าอาชีพจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครในระดับที่มากน้อยเพียงใด อาชีพจึงไม่พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 3 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความรู้สึก (X_9) ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม (X_{10}) และอายุ (X_1) ตามลำดับ สามารถร่วมกันอธิบายถึงความแปรปรวนของพฤติกรรม รักร่วมเพศได้ร้อยละ 49.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.1 ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความรู้สึก ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุดเป็นอันดับแรก แสดงว่าผู้ที่มีทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศทางบวกมีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุดทั้งนี้เพราะผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ เข้าใจซึ่งกันและกัน ใช้ชีวิตคู่เหมือนบุคคลทั่วไปในสังคมที่มีสถานภาพสมรส มีคู่ชีวิตเป็นคู่คิดช่วยแก้ปัญหาทำให้ไม่รู้สึก โดดเดี่ยว อ้างว้าง มีคนรักคอยอยู่เคียงข้างให้กำลังใจกันและเข้ามาเติมเต็มให้ชีวิต ดังนั้น ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านความรู้สึกจึงส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุด

3.2 ทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันดับที่สองแสดงว่าผู้ที่มีทักษะคิดต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศทางบวกมีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งนี้เพราะผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้มีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ การแสดงออกถึงความเป็นชายโดยการเงินอายุเมื่ออยู่ใกล้บุคคลเพศเดียวกัน หรือชอบเล่นแบบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยผู้ใหญ่จนกลายเป็นพฤติกรรมที่ถาวร ดังนั้นทักษะคิดด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมจึงส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.3 อายุ ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นอันดับสุดท้ายแสดงว่าส่วนใหญ่ผู้ที่มีอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของกลุ่มเลสลา ทั้งนี้เพราะวัยผู้ใหญ่อาจจะเป็นช่วงที่ต้องการสังสรรค์ประสพการณ์จึงทำให้เกิดการอยากที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศก่อนที่จะมีครอบครัวที่สมบูรณ์ต่อไป ซึ่งในช่วงอายุช่วงหนึ่งจึงหันมามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังนั้นอายุจึงส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นข้อมูลแก่บุคคลทั่วไป ได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ดังนี้ ทักษะคิดด้านความรู้สึก ทักษะคิดด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม และอายุ ดังนั้นควรสร้างแนวทาง

ในการทำความเข้าใจว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีผลมาจากความรู้สึกที่แตกต่างกันไปตามเหตุผลของแต่ละบุคคลซึ่งอาจจะมีผลมาจากประสบการณ์ในอดีตที่ส่งผลต่อความคิด ความรู้สึกในการแสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบัน ซึ่งถือเป็นสิทธิและทางเลือกที่ไม่ได้มีจิตใจที่ผิดปกติไปจากบุคคลอื่น แต่การแสดงออกของบุคคลรอบข้างจะส่งผลทำให้ผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่สามารถปรับตัวได้อย่างปกติในสังคม ดังนั้นจึงเกิดการรวมตัวกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือสร้างการยอมรับซึ่งกันและกันเป็นกลุ่มสมาชิกต่าง ๆ ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในแบบต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับเหตุผลของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันออกไป

2. เนื่องจากทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครกลุ่มเลสลาในด้านความรู้สึกสามารถพยากรณ์พฤติกรรมรักร่วมเพศได้ดีที่สุด เพราะมีความเข้าใจ อบอุน และดูแลเอาใจใส่กันได้ดี ดังนั้นควรศึกษาแนวทางในการให้ความรัก ความเอาใจใส่ กับบุคคลภายในครอบครัว และบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดให้มีความรู้สึกอบอุน รู้สึกมีกำลังใจในการดำเนินชีวิตหรือใช้เทคนิคทางด้านจิตวิทยาในการสร้างความรักแก่บุคคลรอบข้าง การให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมเพื่อบุคคลเหล่านั้นจะสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับบทบาททางเพศของตนก่อนที่จะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานที่วางไว้จนกลายเป็นพฤติกรรมที่ถาวร ในกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขได้ก็ควรจะทำความเข้าใจและยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคคลนั้นเป็นบุคคลภายในครอบครัวเพราะจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของบุคคลรักเพศเดียวกันมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นด้วย เพื่อจะทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มมากขึ้นเพื่อเปรียบเทียบดูว่าในการแต่ละกลุ่มปัจจัยที่แตกต่างกันอย่างไร และเพื่อนำข้อมูลมาทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงที่อยู่ในต่างจังหวัดด้วยเพื่อทำให้ได้ข้อมูลที่เพิ่มมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวัฒน์ วันวิชัย. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีวัดอัมรินทร์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา ฉินศิริเศรษฐ. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จูไร ชุมรัมย์. (2526). สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชลธิชา ศาลิคุปต์. (2532). กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ของหญิงรักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์. สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ณรงค์ศักดิ์ ตะสะภักุ และคณะ. (2520, เมษายน). “ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหารักร่วมเพศ” วารสารจิตวิทยาคลินิก. (8) : 24- 31
- คำรงค์ชัย บัวล้อมใบ. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิตของชายรักร่วมเพศกับชายปกติ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์. สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- บุปผา คุณพิโน. (2530). การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาพรรณ วงศาโรจน์. (2532). การพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น. วิทยานิพนธ์. สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ผกา สัตยธรรม. (2516). การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ทำให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคล รักร่วมเพศกับบุคคลปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพักตร์ จีงวิมุตติพันธ์. (2541). องค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความเป็นชายและ ความเป็นหญิงในวัยรุ่นหญิง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลละออ สุภาพล. (2527). ทฤษฎีบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงผกา มหาวิทยาลัยเกษตร. (2545). ทศนคติของบุคคลแวดล้อมต่อบุคคลรักเพศเดียวกันกับการปรับตัว ของบุคคลรักเพศเดียวกัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มัทนา เสดมณี. (2539). วิถีชีวิตและชีวิตครอบครัวของหญิงรักหญิง. วิทยานิพนธ์. สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มนตรี ต้นประยูร. (2531, เมษายน). เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ. การศึกษา กทม. 12 (6) : 18 – 20.

ยิ่งยง ยุทธศักดิ์. (2531). พฤติกรรมทางสังคมของเด็กที่มีลักษณะครอบครัวและสัมพันธภาพใน
ครอบครัวต่างกัน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รัชณี วารินทร์. (2531). การศึกษาลักษณะความเป็นชายลักษณะความเป็นหญิงกับการอบรมเลี้ยงดู.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รัชนี นพเกตุ. (2543). มนุษย์ : จิตวิทยาทางเพศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2531, มิถุนายน – กรกฎาคม). “รักร่วมเพศในสังคมคน ไทย” , ชีวิตและสุขภาพ
(1) : 184 – 199.

สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. (2521). ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

สุวิทนา อารีพรรค. (2525). ความผิดปกติทางจิต. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.

สุไลพร ชลวิไล. (2545). ตัวตนในเรื่องเล่า : การต่อรองทางอัตลักษณ์ของกลุ่มหญิงรักรักหญิง.
วิทยานิพนธ์. สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

อุดมศิลป์ ศรีแสงงาม. (2525). เพศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ป.สัมพันธ์พาณิชย์.

อรทัย ชื่นมณูญ. (2518). ความผิดปกติทางจิต : จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิตโรคประสาทและความผิดปกติ
ทางเพศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คัมภีร์.

Bandura, Albert. (1969). *Principles of Behavior Modification*. New York : Holt Rinehart and
Winston.

Chickering, Aurther W. (1968). **Education and Identify**. San Francisco : Jossey – Bass.

Conger, J.J. (1973). **Adolescence and Youth : Psychological Development in A Changing World**.
New York : McGraw – Hill

Hurlock, Elizabeth B. (1978). **Child Development**. 6th ed. New York : McGraw – Hill.

Kinsey, Alfred C ; et.al. (1972). **Abnormal Psychology**. New York : D Van Nostrand.

Sagjor. M.T, and Robins, E. (1973). **Male & Female Homosexuality : A Comprehensive Investigation**. Baltimore : The Williams & Milking Company.

Shaffer, Laurance F. and Edwrad J.Shoben. (1956). **The Psychology of Adjustment**. Boston :
Houghton Mifflin.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามมีทั้งหมด 5 ตอน

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเพศหญิงในกรุงเทพมหานครซึ่งสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระและไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใดในการตอบแบบสอบถามท่านไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเป็นความลับไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

จึงขอความกรุณาท่านตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นมากที่สุดและโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวภัทราวรรณ สุไทย

นิติคปริญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ลงใน () ให้ครบถ้วน

1. ท่านมีอายุ.....ปี ✓
2. ระดับการศึกษา ✓
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ระดับปริญญาตรี
 - () สูงกว่าปริญญาตรี
3. อาชีพ
 - () ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - () พนักงานบริษัทเอกชน
 - () นักศึกษา
 - () ลูกจ้าง
 - () ไม่ได้ประกอบอาชีพ
 - () กิจการส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ท่านมีความรักกับคนเพศเดียวกันเท่านั้น					
2.	โดยเนื้อแท้ท่านเป็นคนรักต่างเพศ แต่ปัจจุบันเป็นคนรักเพศเดียวกัน					
3.	โดยเนื้อแท้ท่านเป็นคนรักเพศเดียวกันแต่ปัจจุบันเป็นคนรักต่างเพศ					
4.	ท่านเป็นคนรักเพศเดียวกันและรักต่างเพศในขณะเดียวกัน					
5.	ท่านแสดงออกถึงความเป็นชาย โดยมีลักษณะท่าทางและการแต่งกายคล้ายผู้ชาย					
6.	ท่านแสดงออกถึงความเป็นหญิงแต่มีความพึงพอใจต่อเพศหญิงด้วยกัน					
7.	ท่านมีความรัก ความเข้าใจกับเพศเดียวกัน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3.1 แบบสอบถามด้านความคิด

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ด้านความคิด ท่านคิดว่าผู้ชายมักทำให้ผู้หญิงเสียใจและผิดหวัง					
2.	ท่านคิดว่าสังคมให้การยอมรับมากขึ้น					
3.	ท่านคิดว่าการรักร่วมเพศด้วยกันเป็นเรื่องปกติและไม่ทำให้ ตนเองเสียหาย					
4.	ท่านคิดว่าการรักร่วมเพศด้วยกัน ไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน					
5.	ท่านคิดว่าการรักร่วมเพศด้วยกันเป็นความรักที่มีความมั่นคง และยั่งยืน					

3.2 แบบสอบถามด้านความรู้สึก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านความรู้สึก ท่านรู้สึกอบอุ่นกับการรักร่วมเพศด้วยกัน					
2.	ท่านรู้สึกมีความสุข สบายใจกับการรักร่วมเพศด้วยกัน					
3.	ท่านรู้สึกไม่ยอมมีครอบครัวเพราะ ไม่อยากมีภาระในการ เลี้ยงดูบุตร					
4.	ท่านรู้สึกว่ามีความเข้าใจกันมากกว่าบุคคลต่างเพศ					
5.	ท่านไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจึงรักร่วมเพศด้วยกัน					
6.	ท่านรู้สึกสับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง					
7.	ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายในชีวิต ท้อแท้ ว่างเปล่า และเดี๋ยวเดียว					
8.	ท่านรู้สึกกังวลใจว่าการรักร่วมเพศด้วยกันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง					
9.	ท่านรู้สึกว่าคนรอบข้างเห็นว่าท่านเป็นตัวตลกเมื่อ รู้ว่าท่านรักร่วมเพศด้วยกัน					

3.3 แบบสอบถามด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
	ด้านพฤติกรรม					
1.	ท่านชอบเล่นแบบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก					
2.	ท่านมักเงินอายเมื่ออยู่ใกล้คนที่ถูกใจที่เป็นเพศหญิง					
3.	ท่านถูกผู้หญิงด้วยกันให้ความสนใจอยู่เสมอ					
4.	ท่านเคยผิดหวังในความรักกับเพศตรงข้าม					
5.	ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิงด้วยกัน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับเป็นจริงของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	พฤติกรรมที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อท่าน ในครอบครัวของข้าพเจ้าทุกคนเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน					
2.	เมื่อครอบครัวมีปัญหาทุกคนในบ้านช่วยเหลือกันแก้ปัญหา					
3.	ผู้ปกครองของท่านให้สมาชิกในครอบครัวช่วยกันแสดงความ คิดเห็นอย่างมีเหตุผล					
4.	ครอบครัวของเรามักทำกิจกรรมร่วมกันเสมอ					
5.	ผู้ปกครองข้าพเจ้าให้ความไว้วางใจต่อท่าน					
6.	สมาชิกในครอบครัวข้าพเจ้าให้เกียรติซึ่งกันและกันเป็น อย่างดี					
7.	ผู้ปกครองของท่านให้อิสระในการตัดสินใจทุกเรื่อง					
8.	ผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าพบปัญหา					
9.	เมื่อข้าพเจ้าป่วย ผู้ปกครองจะดูแลเป็นอย่างดี					
10.	ผู้ปกครองของท่านไม่เคยเขี้ยวเข็ญให้ท่านทำสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป					
11.	มารดาของท่านทำให้ท่านรู้สึกภูมิใจ					
12.	บิดาของท่านทำให้ท่านรู้สึกภูมิใจ					
13.	พฤติกรรมที่ท่านปฏิบัติต่อบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อเมื่อต้องอยู่บ้านร่วมกับสมาชิกในครอบครัว					
14.	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเมื่อผู้ปกครองว่ากล่าวตักเตือน					
15.	ข้าพเจ้าชอบอยู่ตามลำพังเพียงคนเดียว					
16.	ข้าพเจ้ามักรำคาญถ้าสมาชิกในครอบครัวมาก้าวก่ายกับ เรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า					
17.	ข้าพเจ้าจะทำให้ครอบครัวสบายใจมากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
18.	ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้ปกครอง					
19.	ข้าพเจ้าช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัวเสมอ					
20.	ข้าพเจ้าเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	พฤติกรรมที่เพื่อนปฏิบัติต่อผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ท่านได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนที่เป็นรักเพศ เดียวกันเสมอ					
2.	กลุ่มเพื่อนรักเพศเดียวกันเข้าใจท่านได้มากกว่าใคร ๆ					
3.	กลุ่มเพื่อนที่รักเพศเดียวกันทำให้ท่านรู้สึกไว้วางใจ					
4.	เพื่อนชวนท่านทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเสมอ					
5.	เพื่อนของท่านมักทำให้ท่านมีความสุข					
6.	เพื่อนให้คำปรึกษาแก่ท่านเมื่อท่านมีปัญหา					
7.	เพื่อนให้ความรัก ความสนใจต่อตัวท่านเป็นอย่างมาก					
8.	พฤติกรรมที่ผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศปฏิบัติต่อเพื่อน ท่านเอาใจใส่ ให้ความรักแก่เพื่อนที่ท่านรัก เป็นอย่างมาก					
9.	ท่านมักทำให้เพื่อนของท่านหายเหงานและไม่เป็นทุกข์					
10.	ท่านให้คำปรึกษาแก่เพื่อนเมื่อมีปัญหา					
11.	ท่านทำทุกอย่างให้กลมกลืนกับเพื่อนของท่านเพื่อ ให้เพื่อนของท่านยอมรับ					
12.	ท่านมักแสดงความรำคาญต่อเพื่อนของท่าน					
13.	ท่านมักเบื่อหน่ายเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนของท่าน					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง แสดงค่าจำแนกอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติด้านความคิด

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.73
2	3.67
3	4.34
4	4.40
5	2.75

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7514

ตาราง แสดงค่าจำแนกอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติด้านความรู้สึก

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.30
2	4.32
3	3.00
4	4.02
5	2.63
6	2.02
7	2.18
8	4.02
9	3.68

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7810

ตาราง แสดงค่าจำแนกอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.36
2	3.67
3	3.55
4	1.87
5	3.56

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7545

ตาราง แสดงค่าจำแนกอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (e) ของแบบสอบสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกใน
ครอบครัวกับผู้พิฤติกรรมรักร่วมเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.20
2	4.16
3	3.76
4	3.64
5	4.02
6	3.98
7	3.95
8	4.02
9	4.22
10	3.80
11	4.13
12	3.76
13	3.93
14	3.57
15	3.10
16	2.95
17	4.05
18	4.13
19	4.04
20	3.80

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7810

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบสัมพันธภาพเพื่อนกับผู้มีพฤติกรรม
รักร่วมเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.20
2	4.16
3	3.76
4	3.64
5	4.02
6	3.98
7	3.95
8	4.02
9	4.22
10	3.80
11	4.13
12	3.76
13	3.93

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7765

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.22
2	2.04
3	1.41
4	1.47
5	3.06
6	2.84
7	4.31

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .7210

ประวัติย่อ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ นามสกุล	นางสาวภัทราวรรณ สุไทย
วันเดือนปีเกิด	28 มกราคม 2521
สถานที่เกิด	นครสวรรค์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	114 ปุณณวิถี 20 ถ.สุขุมวิท 101 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ๑ 10260
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	วิทยาลัยอาชีวศึกษานครสวรรค์
พ.ศ.2542	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกรี
พ.ศ.2546	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ